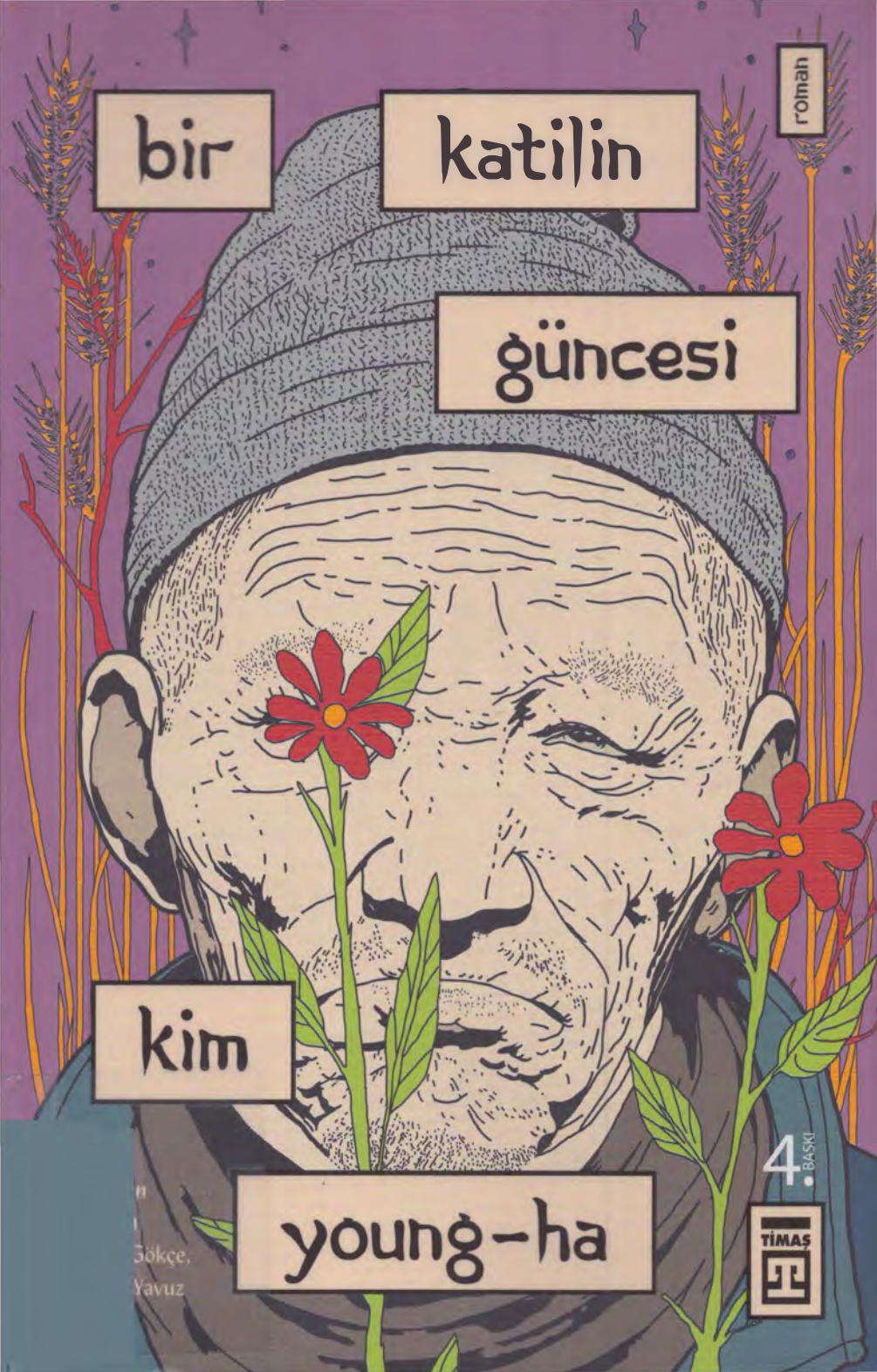

bir
katilin
güncesi
roman
kim
young-ha
4. BASKI
TİMAŞ

BİR KATİLİN GÜNCESİ

Kim Young-ha

Dünya Roman - Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 5288
Edebiyat Kitaplığı | Dünya Edebiyatı Dizisi | 80

PROJE EDİTÖRÜ
Ayşe Tuba Ayman

DÜZELTİ
Neslihan Su Aydın

KAPAK TASARIMI
Barış Şehri

İÇ TASARIM
Nur Kayaalp

1. BASKI
Temmuz 2021, İstanbul

4. BASKI
Ağustos 2022, İstanbul

ISBN
ISBN: 978-605-08-3914-2
9 786050 839142

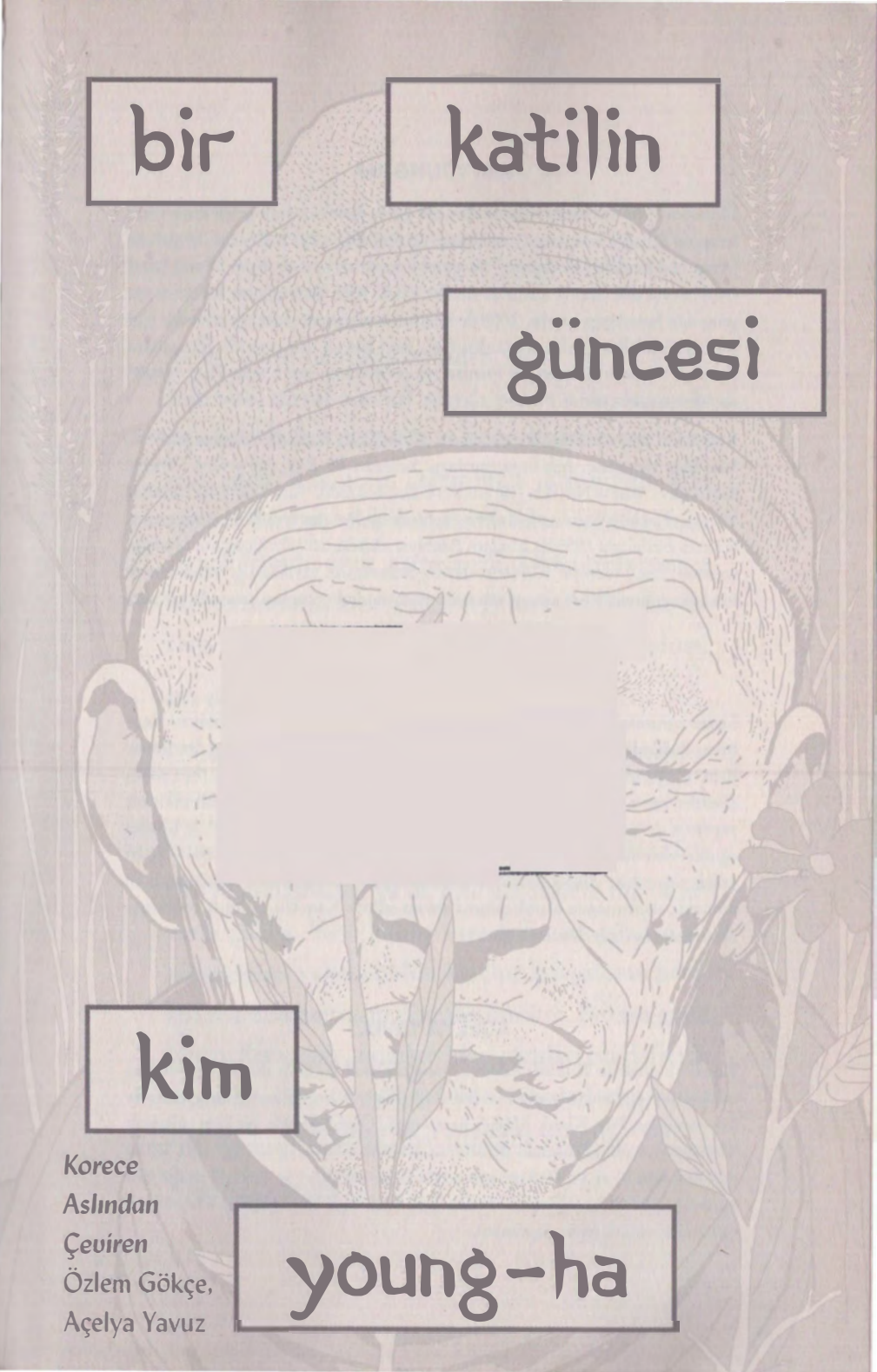
timas.com.tr
timas@timas.com.tr
timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT
Mega Basım
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Telefon: (0212) 412 17 00
Matbaa Sertifika No: 44452

YAYIN HAKLARI
DIARY OF A MURDERER (orijinali Korece yayımlanmıştır)
Copyright © 2013 by Kim Young-ha
© Bu kitabın Türkiye'deki tüm hakları AnatoliaLit Ajans tarafından temsil edilen Neon Literary Agency ile anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

bir katilin güncesi

kim young-ha

Korece Aslından Çeviren
Özlem Gökçe,
Açelya Yavuz

KIM YOUNG-HA

11 Kasım 1968'de Güney Kore'de dünyaya geldi. Kore'nin önde gelen üniversitelerinden Yonsei Üniversitesi'nde işletme eğitimi aldı. 1995'te Review dergisinde "Ayna Hakkındaki Düşünceler" ile yazarlık hayatına başladı. Kore Ulusal Sanat Üniversitesi'nde drama alanında dersler verdi. KBS Radio'da bir kültür-sanat programı hazırlayıp sundu. 2008'de kendisini tamamen yazarlığa adamak için yaptığı tüm işleri bıraktı. Yirmiden fazla eseri birçok dile çevrildi. İlk romanı *Kendimi Yıkmaya Hakkım Var* Fransızcaya çevrildikten sonra yazar Kore dışında da tanınmaya başlandı.

Romanları arasında *Bir Katilin Güncesi, Kara Çiçek, Kendimi Yıkmaya Hakkım Var, Bilgi Yarışması, Işık İmparatorluğu, Yalnızca İki Kişi, Abim Geri Döndü, Asansördeki Adama Ne Oldu* gibi eserleri bulunmaktadır. Kim Young-ha *Kendimi Yıkmaya Hakkım Var* romanıyla 1996'da Munhak Dongne Ödülü'nü kazanmıştır. Sonraki eserleriyle 1999'da Modern Edebiyat Ödülü, 2004'te Dong-in, Hwang-sunwon, Isang edebiyat ödüllerine layık görülmüştür. Yayımladığı romanları ve öykü kitaplarıyla Kore'nin en yetenekli post modern yazarları arasında yer alır.

ÖZLEM GÖKÇE

Lisans eğitimini 2008 yılında Ankara Üniversitesi Kore Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda tamamladıktan sonra Hankuk University of Foreign Studies'de Korece eğitimine devam etti. Bir süre özel sektör için Korece-Türkçe sözlü çeviriler yaptı. Türkiye'ye döndükten sonra bir yandan sözlü ve yazılı çeviriler yapmaya devam ederken bir yandan da Ankara Üniversitesi TÖMER'de Korece eğitim verdi. Ankara Üniversitesi Kore Dili ve Edebiyatı bölümünde 2011-2020 yılları arasındaki yüksek lisans ve doktora eğitiminin ardından aynı kurum ve bölümde akademisyen olarak çalışma devam ediyor. Kore dili, kültürü, toplumu, ekonomisi ile ilgili dersler vermekte.

AÇELYA YAVUZ

Koreli bir anne ve Türk bir babanın çocuğu olarak İzmir'de dünyaya geldi. İlk, orta ve lise eğitimini İzmir'de tamamladı. Üniversite eğitimi Güney Kore'de konservatuar, Batı Klasik Müziği üzerineydi. Özel sektörde bir süre çalışarak Türkiye ve Kore arasındaki demiryolu araçları ticareti içinde yer aldı. 2014 yılından beri Kore ve Türkiye arasındaki farklı sektörler ve farklı firmalar için yazılı-sözlü çeviriler yapmakta. Halen T.C. Seul Türk Büyükelçiliği'nin yeminli tercümanı olarak görev yapmakta.

Birini öldürmemin üzerinden yirmi beş yıl geçti. Yok yok, yirmi altı yıl mıydı yoksa? Neyse, aşağı yukarı o kadar oldu işte. O ana kadar beni buna sevk eden, insanların çoğunlukla düşündüğü gibi cinayet dürtüsü, cinsel sapkınlık falan değildi. Daha ziyade içimde ukde kalmasıydı. Daha mükemmel bir hazzın mümkün olabileceği umudu. Kurbanlarımı her gömüşümde aynı şeyi tekrarlayıp durdum.

Bir dahaki sefere daha iyisini yapabilirim!

Cinayetlerime son verişim, işte tam da bu umudumun kaybolmasından kaynaklandı.

Günlük yazdım. Hamlelerime soğukkanlı bir eleştiriyle yaklaşmaya, ya da öyle bir şeylere ihtiyacım vardı galiba. Neyi yanlış yaptığımı, bu yüzden ne hissettiğimi yazmalıydım ki içimi parçalayan hataları tekrarlamayayım diye düşündüm. Sınava giren öğrenciler yanlış cevapladıkları soruları bir defterde toplarlar. Ben de aynı şekilde, cinayetlerimin her aşamasını ve verdiği hissi titizlikle yazdım.

Ama boşunaydı.

Cümle kurmak çok zordu. İyi bir metin yazmak da değildi amaç, sadece günlük tutmaktı ama bunun böylesine zor olması... Hissettiğim zevk ve üzüntüyü tam anlamıyla ifade edememek. Kötü bir histi. Okuduğum romanların neredeyse tamamı okul kitaplarında yer alanlardı. Bunların içinde benim ihtiyacım olan cümleler yoktu. O yüzden şiir okumaya başladım.

Hataydı.

Şiir öğretilen kültür merkezinin eğitmeni benim yaşlarımda bir erkek şairdi. İlk derste çok ciddi bir yüz ifadesiyle şöyle deyip beni güldürdü: "Şair, hünerli bir katil gibi dili ele geçiren ve sonunda onu öldüren varlıktır."

Çoktan onlarca avı "ele geçirip sonunda öldürmüş", toprağa gömmüştüm. Ama yaptığım işin şiir olduğunu hiç düşünmemiştim. Adam öldürmek, şiirden çok düzyazıya yakındı. Yapıldığında, bunu herkes anlayabilir. Cinayet düşünüldüğünden daha eziyetli, pis bir iştir.

Her neyse, bu eğitmen sayesinde şiire ilgi duyduğum bir gerçek. Üzüntü hissedemeyecek birisi gibi görünsem de mizaha kayıtsız kalamam.

*

Elmas Sutra'yı okuyorum.

"Uygun bir mesken bulmadan kalbini uyandır."

*

Oldukça uzun bir süre şiir derslerine katıldım. Ders hayal kırıklığı olursa onu öldürürüm diye düşündüm ama neyse ki oldukça ilgi çekiciydi. Eğitmen beni defalarca güldürdü, yazdığım şiiri iki kere övdü. Bu yüzden yaşamasına izin verdim. O günden beri yaşadığı günlerin ona ekstradan bahşedilmiş olduğunu herhalde hâlâ bilmiyordur. Ama bir süre önce okuduğum son şiir kitabı ise hayal kırıklığıydı. Belki de onu o zaman gömmeliydim.

Benim gibi dâhi bir katil bile adam öldürmeyi bırakıyor, o ise şu kadarcık kabiliyetiyle hâlâ şiir yazıyor. Utanmaz!

*

Bu sıralar sürekli düşüyorum. Bisiklete binerken de düşüyorum, taşların sivri çıkıntılarına takılınca da. Çok şeyi unuttum. Üç çaydanlık yaktım. Inhi hastaneden tedavi için randevu aldığını söylemek üzere aradı. Ben avaz avaz bağırıp kızdığımdaysa bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi:

"Gerçekten garip. Kafanda bir sorun olduğu kesin. Böyle sinirlendiğini ilk kez görüyorum baba."

Gerçekten hiç kızdığım olmamış mıydı? Öylece afallayıp kalmışken telefonu önce Inhi kapattı. Yarım kalan konuşmamıza devam etmek için cep telefonumu kavradım ama nasıl arama yapılacağını bir an hatırlayamadım. Arama butonuna mı basılıyordu önce? Ya da önce numaralara sonra mı arama butonuna basılıyordu? Peki ama Inhi'nin numarası neydi? Yok yok, daha basitti sanki.

İçim daraldı. Gıcık oldum. Telefonumu fırlatıp attım.

*

Ben şiirin ne olduğunu bilmediğim için cinayet sürecimi dürüstçe yazdım. İlk şiirimin adı "Bıçak ve Kemik" miydi ne? Eğitmen şiirsel ifadelerimin özgün olduğunu söyledi. Saf bir dil ve ölümcül hayal gücüyle hayatın anlamsızlığını keskin bir şekilde ortaya koyduğumu söyledi. Tekrar tekrar metaforumu yorumladı.

"Metafor nedir?"

Eğitmen sinsice güldü –o gülüş, hoşuma gitmedi– metaforun ne olduğunu açıkladı. Dinledikçe anladım ki metafor benzetmeydi.

A ha!

Pardon ama bunlar benzetme değil ki be adam!

*

Kalp Sutra geçti elime. Açtım, okuyorum.

"İşte bu nedenle boşlukta biçim yoktur; duyum yoktur; algılama yoktur; irade yoktur; bilinç yoktur; göz, kulak, burun, dil, gövde ve akıl yoktur; görme, işitme, koklama, tat alma, dokunma ve düşünme yoktur; bakış yoktur, algılayış da bilgisizlik de yoktur, bilgisizliğin sonu da yaşlanma ve ölüm de yoktur; yaşlanma ve ölümün sonu da acı çekme yoktur; abunların sonunda acı çekme de yoktur; acı çekmenin sona ermesi yoktur ve yol yoktur; bilgelik yoktur ve erme yoktur.

*

"Gerçekten şiir yazmayı öğrenmişliğiniz yok mu hiç?" diye sordu eğitmen. "Öğrenilmesi mi gerek?" diye karşılık verdiğimde, "Hayır. Yanlış öğrenildiğinde tam aksine cümleler çöpe gider," diyerek cevapladı. Şöyle karşılık verdim: "Ah, demek öyle. Bu iyi olmuş. Ama tabii ki hayatta şiir dışında da başkalarından öğrenilemeyecek şeyler var."

*

Emar çektirdim. Beyaz bir tabut gibi görünen emar sedyesine vücudumu yatırdım. Işığın içine girdim. Bir çeşit ölüme yakın deneyim gibi. Göğe yükselip kendi bedenime yukarıdan baktığıma dair bir hissiyata kapıldım. Ölüm yanıma gelmiş duruyor. Biliyorum. Yakın zamanda öleceğim.

Bir hafta sonra bilişsel test midir nedir, onu da yaptırdım. Doktor sorular sordu, ben yanıtladım. Sorular kolay, ama cevapları zordu. Akvaryuma elini sokup yakalayabileceğini sandığın ama bir türlü yakalayamadığın balığı çıkarmaya çalışmak gibi mi desem... Şimdiki cumhurbaşkanı kim? Hangi yıldayız? Biraz önce duyduğunuz üç kelimeyi söyleyin. On yedi artı beş kaçtır? Cevabı bildiğimden eminim. Ama aklıma gelmiyor. Biliyorum ama bilmiyor muyum? Nasıl olur böyle bir şey?

Test bittikten sonra doktorla görüştüm. İfadesi iç açıcı değildi.

"Hipokampusunuzda küçülme var."

Doktor beynimi çektiği emar filmini göstererek konuştu.

"Alzheimer olduğu kesin. Hangi seviyede olduğundan henüz emin değiliz. Bir süre izlememiz gerekiyor."

Yanımda oturan Inhi ağzını sımsıkı kapatarak hiçbir şey söylemedi. Doktor konuştu.

"Hafızanız giderek kaybolacak. Önce kısa süreli hafızanız ya da yakın geçmiş hafızanız yok olacak. İlerlemesini yavaşlatabiliriz, fakat engelleyemeyiz. İlk olarak yazdığım ilaçları düzenli alın. Ve her şeyi yazılı olarak kayda geçirin, bu yazdıklarınızı üzerinizde taşıyın. İleride evinizi bile bulamayabilirsiniz."

*

Montaigne'in *Denemeler*'i. Sararmış karton kapaklı kitabı tekrar okuyorum. Bu satırlar, insan yaşlanıp okuduğunda da güzel. "Hayatımızı ölümle ilgili düşüncelerle mahvediyoruz, ölümümüzü ise hayatla ilgili düşüncelerle."

*

Hastaneden dönüş yolunda polis çevirmesi vardı. Memur, Inhi'nin ve benim yüzlerimizi gördükten sonra bizi tanıyarak gitmemize izin verdi. Sendika başkanının en küçük oğluydu.

"Cinayet sebebiyle arama yapıyoruz. Bir gün değil, iki gün değil... Gece gündüz, gerçekten ölmek üzereyim. Katil buyurun beni yakalayın diye böyle gün ortasında mı dolaşacak sanki?"

Bizim semtte ve çevre semtlerde arka arkaya üç kadının öldüğünü söyledi. Polis seri cinayet olduğu sonucuna varmış. Üç kadın da yirmili yaşlarındaydı ve gece geç saatlerde evlerine dönerken öldürülmüşlerdi. El ve ayak bileklerinde bağlandıklarına dair izler vardı. Alzheimer teşhisi konulduktan hemen sonra üçüncü kurbanın ortaya çıkmasıyla kendi kendime şunu sormam tabii ki normaldi:

Acaba ben miydim?

Duvarda asılı takvimin sayfalarını kaldırıp kadınların kaçırılıp öldürüldükleri tahmin edilen tarihlere baktım. Kuşkuya hiç mahal bırakmayacak şekilde, orada olmadığıma dair kanıtım vardı. O kişinin ben olmayışı iyi bir şeydi tabii ama, önüne gelen kadınları kaçırıp öldüren bu herifin benim çevremde ortaya çıkması iyi değildi. Inhi'ye bu katilin belki de bizim etrafımızda dönüp dolaştığını tekrar tekrar hatırlattım. Nelere dikkat etmesi gerektiğini de söyledim. Gece geç saatte asla tek başına dolaşmamalısın. Bir erkeğin arabasına bindiğin an bitersin. Kulaklık takıp yürümek tehlikeli.

"Bu kadar endişe etme." Ön kapıdan çıkarken Inhi şu sözü de ekledi. "Cinayet dediğin şey o kadar kolay mı?"

*

Bu aralar her şeyi yazıyorum. Bilmediğim yerlerde aklım başıma gelip afallamış haldeyken, boynumda asılı olan isim kartım ve adresim sayesinde eve döndüğüm de oluyor. Geçen hafta insanlar beni karakola götürdü. Polis memuru beni gülerek karşıladı.

"Amcacığım, yine gelmişsiniz!"

"Beni tanıyor musun?"

"Tabii ki. İyi tanıyorum. Sizin kendinizi tanıdığınızdan daha iyi tanıyorum sizi."

Gerçekten mi?

"Kızınız hemen gelecek. Haber verdik bile."

*

Inhi ziraat fakültesinden mezun olup ilçenin araştırma enstitüsünde iş buldu. Burada bitki çeşitlerini geliştirme işiyle uğraşıyor. Farklı iki tür bitkiyi birbirine aşılayarak yeni türler üretiyor. Beyaz bir önlük giyerek bütün gün neredeyse enstitüde yaşıyor, bazen sabahlıyor. Bitkiler insanların işe geliş gidiş saatleriyle ilgilenmez. Bazen gecenin bir vakti tohumlama yapmak gerekiyor herhalde. Bitkiler arsızca, azılı şekilde büyüyor. İnsanlar Inhi'nin torunum olduğunu sanıyor. Kızım deyince şaşırıyorlar. Ben bu yıl yetmişime girdim ama Inhi daha yirmi sekiz yaşında çünkü. Bu gizemli duruma en çok

ilgi gösteren kişi tabii ki de Inhi'ydi. On altı yaşındayken okulda kanla ilgili bilgiler öğrendi. Benim kan grubum AB, İnhi'ninki 0. Ebeveynden çocuğa aktarılmayacak bir kan grubu.

"Ben nasıl oluyor da senin kızınım?"

Mümkünse gerçekleri söylemeye çabalayan biriyimdir.

"Seni evlat edindim."

Inhi ile herhalde o zamandan itibaren uzaklaşmaya başladık. Bana nasıl davranacağını bilemez halde ve şaşkın gibiydi, aramızda oluşan mesafe de böylelikle hiç azalmadı. O günden sonra Inhi ile aramızdaki yakınlık kayboldu.

Capgras sendromu diye bir şey var. Beyinde, yakınlık duygusunu kontrol eden kısmın anormalleşmesiyle meydana gelen bir hastalık. Bu hastalığa yakalanınca yakınlarını tanımana rağmen onlara artık yakın hissedememeye başlarsın. Mesela adam aniden karısından şüphelenir. "Karımın yüzüne sahipsin, karımmış gibi davranıyorsun, sen de kimsin? Bunu sana kim yaptırıyor?" Yüzü de aynı, yaptıkları da aynı olmasına rağmen yabancıymış gibi gelir. Tanımadığı biri gibi görünür. Sonunda böyle bir hasta, yabancı bir dünyaya sürülmüş hissiyle

yaşamak zorunda kalır. Benzer yüzlü yabancıların hepsinin kendisini kandırdığına inanır.

O günden sonra Inhi etrafını saran bu küçük dünyayı, benden ve kendisinden oluşan bu aileyi sanki yabancı görmeye başlamıştı. Biz yine de birlikte yaşamaya devam ettik.

*

Rüzgâr estiğinde arka bahçedeki bambu korusu gürültülü olmaya başlıyor. Bununla beraber yüreğim de sersemliyor. Rüzgârın sert estiği günler sanki kuşlar da susuyor.

Bambu korusunun olduğu bu araziyi uzun zaman önce satın aldım. Hiç pişman olmadığım bir edinim oldu. Her zaman kendime ait bir korum olsun istedim. Sabah olduğunda oraya yürüyüşe çıkarım. Bambu korusunda koşulmaz. Olur da düşersen ölebilirsin bile. Bambu ağacı kesildiğinde kökü kalır, bu kök oldukça sivri ve serttir. Bambu korusunda bu yüzden hep yere bakarak dikkatli yürümek gerekir. Kulağımla bambunun uzun yapraklarının hışırtısını dinler, yüreğimle bunların altına gömdüğüm insanları düşünürüm. Bambu ağacı olup gökyüzüne doğru durmadan uzayan cesetleri.

*

Küçük Inhi sordu:

"O zaman öz anne babam neredeler? Hayattalar mı?"

"Hepsi öldü. Seni yetimhaneden alıp getirdim."

Inhi inanmak istemedi. Tek başına internette aramalar yapıp devlet dairelerine gidiyor gibiydi, kendisini odasına kapatıp günlerce ağladı. Ve kabullendi.

"Öz anne babamı tanıyor muydun?"

"Görüşmüşlüğümüz vardı ama o kadar yakın değildik."

"Nasıllardı? İyi insanlar mıydı?"

"Çok iyi insanlardı. Son anlarına kadar senin için endişelendiler."

*

Tofu kızartıyorum. Sabah da tofu, öğlen de tofu, akşam da tofu yiyorum. Tavaya yağ döküp tofuları koyuyorum. Kararında piştikten sonra çevirip kızartıyorum. Üzerine kimçi koyarak yiyorum. Hafıza kaybı ne kadar ilerlese de bunu tek başıma başarabilirim. Tofu kızartmalı bekban.[1]

*

1 Kore mutfağında pilav, çorba ve küçük meze tabaklarından oluşan menüye verilen isim. (ç.n.)

Küçük bir trafik kazasıyla başladı her şey. Üç yol ağzıydı, lavuğun cipi benim önümdeydi. Bu aralar körlük günlük yaşamım oldu. Herhalde Alzheimer yüzünden. Bir an için herifin duran aracını göremedim ve öylece arkadan vuruverdim. Av amaçlı modifiye edilmiş bir cipti. Aracın tavanına takılan projektör yetmezmiş gibi, tamponunun üzerine üç tane daha sis farı takılıydı. Bu tip araçlar, bagajlarının içi suyla yıkanabilecek şekilde modifiye ediliyor. İki tane daha akü de takılıyor. Av mevsimi geldiğinde böyle herifler köyün arka dağına doluşuyorlar.

Arabadan inip cipe yaklaştım. O ise inmiyordu. Penceresi de kapalıydı. Camına tıklattım.

"Baksanıza, iner misiniz?"

Kafasını sallayarak git dercesine eliyle işaret etti. Garipti. En azından arka tamponuna bir bakması gerekmez miydi? Ben hiç kımıldamadan durunca sonunda indi. Otuzlarının başında, kısa ama sağlam yapılı adam, arka tampona ilgisizce şöyle bir bakıp sorun olmadığını söyledi. Tamponun ortası tamamen içe göçmüştü.

"Amcacığım gidin. Zaten yamuktu. Sorun yok."

"Yine de ne olur ne olmaz birbirimizin numaralarını alalım. Sonradan sorun olmasın."

Ben kendi numaramı verdim. Almak istemedi.

"Gerek yok."

Duygusuz ve soğuk bir sesti.

"Bu mahallede mi yaşıyorsunuz?"

Herif cevap vermedi. Ama ilk defa gözlerime adamakıllı baktı. Yılan gözleriydi. Soğuk ve hunhardı. Emin olmuştum. O an birbirimizi anlamıştık.

Bir kâğıda ismini ve numarasını anlaşılır biçimde yazdı. Çocuk yazısı gibiydi. İsmi Cute Bak idi. Hasarın büyüklüğüne bir kez daha bakmak için cipin arkasına geçtim. İşte o an gördüm. Bagajdan yer yer akan kanı. Ayrıca hissettim. Ben damla damla akan kana bakarken o da beni inceliyordu.

Av cipinden kan aktığını gören insanlar içinde ölü bir karaca geyik olduğunu düşünür. Ben içinde ceset olduğu öngörüsüyle başlarım. Bu daha güvenlidir.

*

Acaba kimdi? İspanyol, yok hayır, Arjantinli bir yazar mıydı? Artık yazar işimlerini falan hatırlayamıyorum. Her neyse, birisinin romanında şöyle bir hikâye geçer. Tecrübeli bir yazar nehrin kenarında yürüyüş yaparken bir gence rastlayıp bankta sohbet eder. Daha sonra fark eder ki nehir kenarında

rastladığı o genç kendisidir. Gençliğimdeki bana rastlayabilsem, acaba tanıyabilir miyim?

Inhi'nin annesi benim son kurbanımdı. Onu gömdükten sonra dönüş yolundayken arabam ağaca çarpıp devrildi. Polis aşırı hızla giderken dönemeçte hâkimiyetimi kaybettiğimi söyledi. İki kere beyin ameliyatı geçirdim. İlk zamanlarda ilaçların etkisidir diye düşündüm, hastane odasında yatarken içimin son derece huzurlu olması garipti. Daha önceleri insanların konuşmalarını duyduğumda bile dayanılmaz şekilde sinirlenirdim. Yemek sipariş edişleri, çocukların gülüşleri, kadınların mırıldanmaları... Hiçbirini istemiyordum. Ama bir anda gelen bir sükûnet. Bitmek bilmeksizin kaynayan iç dünyamın normal olduğunu düşünürdüm. Ama değildi. Aniden kulakları sağırlaşan biri gibi içime yerleşen bu apansız dinginlik ve sakinliğe alışmak zorundaydım. Ya kaza anının şoku ya da doktorun neşteri beynimde böyle bir şeye sebep olmuştu.

*

Kelimeler yavaş yavaş kayboluyor. Kafam denizhıyarı gibi değişmekte. Delik açılıyor. Kayganlaşıyor. Her şey aklımdan çıkıp gidiyor. Sabahları baştan

sona tüm gazeteyi okuyorum. Hepsini okuduktan sonra, okuduğumdan daha fazlasını unuttuğum hissine kapılıyorum. Yine de okuyorum. Cümleleri her okuduğumda, en temel parçalarından birkaçı eksik bir makineyi zorla montajlıyormuş gibiyim.

Inhi'nin annesinin uzun zaman peşindeydim. Gittiğim kültür merkezinde ofis işi yapıyordu. Baldırları güzeldi. Şiirler ve cümleler yüzünden midir, sanki yüreğim güçsüzleşiyordu. İç gözlem ve aynı konular üzerinde düşünüp durmak da dürtülerimi bastırıyor gibiydi. Ne güçsüzleşmek ne de içimde kaynayan dürtüyü bastırmak istiyordum. Karanlık ve derin bir mağaraya itiliyor gibiydim. O yüzden hâlâ tanıdığım ben miydim, bilmek istiyordum. Gözlerimi açtığımda Inhi'nin annesi karşımdaydı. Çoğu zaman tesadüfler şanssızlığın başlangıcı oluyor.

O yüzden öldürdüm.

Ama çok yorucuydu.

Hayal kırıklığıydı.

Hiçbir keyif vermeyen bir cinayet... Belki de daha o zamanlar bende de çoktan bir şeyler uyanmaya başlamıştı. İki beyin ameliyatı bunu sadece değiştirilemez kıldı.

*

Sabah gazetede, yaşanan seri cinayetlerle çevre halkının şoka girdiği haberini gördüm. Seri cinayetler ne zaman olmuştu? Garip geldi, defterimi karıştırdım, daha önce yaşanmış üç cinayetin kaydı vardı. Bu aralar daha da sıklıkla unutkanlık yaşıyorum. Yazmadığım şeyler, kum misali parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Dördüncü cinayet haberinin içeriğini defterime yazdım.

Yirmi beş yaşındaki üniversitesi öğrencisi kadın çiftlik yolunda ölü bulundu. Kollarında ve bacaklarında bağlandığına dair izler vardı, üzerinde kıyafet yoktu. Bu sefer de kaçırılmış, öldürüldükten sonra çiftlik yoluna atılmıştı.

*

Cute Bak denen lavuktan haber gelmedi. Ama onu birkaç kere gördüm. Tesadüf denemeyecek kadar sıklıkla. Görüp tanımadığım zamanlar da olmuştur. Herif bir kurt gibi evimin etrafında dönüp günlük hareketlerimi izliyordu. Konuşmak için yaklaştığımdaysa kaşla göz arasında kendini saklıyordu.

*

Bu dallama acaba Inhi'nin mi peşindeydi?

Kendimi tutup canını bağışladığım insan sayısı öldürdüklerimden daha fazla. "Her yapmak istediğini yaparak yaşayan insan dünyanın neresinde var?" Babamın sıklıkla söylediği bir sözdü. Katılıyorum.

*

Sabah Inhi'yi tanıyamadım herhalde. Şu an tanıdım. Neyse ki! Doktorun söylediğine göre Inhi de artık hafızamdan silinecek.

"Sadece çocukluk halleri aklınızda kalacak çünkü."

Kim olduğunu bilmediğin bir varlığı koruyamazsın. Inhi'nin resminden bir kolye ucu yapıp boynuma astım.

"Her ne kadar böyle yapsanız da işe yaramayacak. Çünkü önce yakın zamanlı anılarınız kaybolacak."

Doktor böyle söyledi.

*

"Lütfen kızımın hayatını bağışla!"

Inhi'nin annesi ağlayarak yalvardı.

"Tamam. Onun için endişe etme."

Şu ana kadar sözümü tuttum. Ben boş konuşmayı alışkanlık edinmiş tipleri sevmezdim. Bu sebeple

öyle bir insan olmamaya çaba gösterdim. Sorun şimdi başlıyor. Unutmamak için buraya tekrar yazıyorum. Inhi'nin ölmesine izin veremem.

*

Kültür merkezindeki eğitime katılırken, eğitmen Midang'ın[2] şiiriyle ders işledi. "Gelin" isimli bir şiirdi. İlk gece tuvalete giden damadın elbisesi kapı koluna takılır, damat gelinin şehvet düşkünü olduğundan bunu yaptığını düşünerek kaçar, kırk ya da elli yıl sonra tesadüfen oradan geçerken uğrayıp bir bakar. Gelin aynı ilk geceki gibi oturmaktadır, bir küçük dokunur ve bu yüzden gelinin küle dönerek yok olduğunu anlatır hikâye. Hem eğitmen hem derse katılan öğrenciler gerçekten de ne kadar güzel bir şiir diyerek bağrıştılar.

Ben bu şiiri, ilk geceden gelini öldürüp kaçan bir damadın hikâyesi olarak okudum. Genç bir erkek ve kadın, bir de ceset. Bu daha farklı nasıl okunabilir?

*

İsmim Byıonğsu Gim. Bu yıl yetmiş yaşıma girdim.

2 Cosıon Hanedanlığı'nın son dönemlerinde ünlü bir kaligraf ve ressam olan Conğ Munsıng'ın lakabı. (ç.n.)

Ölüm korkutucu değil. Unutmanın da önüne geçilemez. Her şeyi unutmuş olan ben, şu anki ben olmayacağım. Şu anki beni hatırlayamazsam, ölümden sonra hayat olsa dahi, nasıl bir ben olmak bu? İşte bu yüzden takmıyorum. Bu aralar aklıma koyduğum tek şey var. Inhi'nin öldürülmesini engellemeliyim. Tüm hafızam yok olmadan önce.

Bu hayattaki işim ve kaderim.

*

Evim dağın eteklerinde, yola biraz arkasını vermişçesine konumlanmış olduğu için dağa çıkan insanların gözüne fazla çarpmaz. İnenler çıkanlara göre daha kolay fark eder. Yukarıda büyük bir tapınak bulunduğundan kimileri ana tapınağa bağlı küçük tapınak olarak ya da tapınak rahiplerinin yurduymuş gibi algılıyor. Yüz metre kadar aşağı inince komşuların evleri tek tük ortaya çıkmaya başlıyor. Mahallelinin kayısı ağacı evi diye adlandırdığı evde demanslı bir çift yaşıyordu. İlk zamanlarda kocası demans hastasıydı, fazla geçmeden karısına da aynı teşhis koyuldu. Başkalarının gözünden nasıldı bilinmez ama karı koca iyi geçiniyorlardı. Yolda karşılaştığımızda hep iki elimi birleştirip kibarca selam verirdim. Beni acaba kim zannederlerdi? Saatleri önce 1990'lı yıllara geri döndü. Son yıllarındaysa 1970'lere kadar

geriye gittiler. Yanlış bir şey söylendiğinde yakalanıp ciddi cezalar kesilen döneme, yani acil önlemler ve makgıolli güvenlik yasası[3] zamanlarına... Bundan dolayı bir yabancıya rastladıklarında hep mesafeli ve dikkatliydiler. Onlar için mahallenin tüm insanları yabancıydı, evlerinin önünde ardı arkası kesilmeyen yabancı insanların her gün bir görünüp bir kaybolmalarını garipsiyorlardı. Böyle devam ederken sonunda karı koca birbirlerini dahi tanıyamayacak duruma geldiler. O sırada oğulları ortaya çıktı ve yaşlı karı kocayı bir huzurevine yatırdı. Evlerinin önünden geçerken tesadüfen gördüm bu manzarayı; karı koca diz çökmüşler, oğullarına ne olur yaşamamıza izin ver, biz kesinlikle komünist değiliz diyerek yakarıyorlardı. Takım elbiseleri içinde belirip kendilerini götüren oğullarını, merkezî haber alma örgütünün ajanı sanıyor gibiydiler. Birbirlerini tanıyamayan karı koca, o an aynı amacın peşinde, canımızı bağışla diye yalvarıyordu. Bir kızıp bir ağlayan oğullarının yerine mahalle sakinleri yaşlı karı kocayı iterek arabaya bindirdiler.

Onların bu hali benim geleceğimdi.

---

3 Maggıolli pirinçten yapılan geleneksel bir alkollü içecektir. Pirinç şarabı olarak da adlandırılır. Maggıolli güvenlik yasası ifadesi, 1960 yılında yürürlüğe giren Anti-Komünizm Yasası'ndan sonra, alkollüyken yaptıkları konuşmalar yüzünden bile yakalanan kişilerin sayısında artış olmasıyla ortaya çıkmıştır. (ç.n.)

*

Inhi bana sürekli olarak "neden" diye soruyor. Neden böyle yapıyorsun, neden hatırlamıyorsun, neden çabalamıyorsun? Inhi'nin gözünde ben herhalde garip bir saçmalıktan ibarettim. Bazen de onu zora sokmak için kasıtlı olarak öyle yaptığımı düşünüyor olmalı. Kendisine nasıl davrandığımı görmek için bildiği şeyleri bile mahsus bilmezden gelir gibiydi sanki. O halimle hiç istifimi bozmuyor gibiymişim.

Inhi'nin odasının kapısını kilitleyip iç çeke çeke ağladığını bilirim. Dün arkadaşıyla telefondaki konuşmasını duydum. Delireceğim, diyordu.

"Aynı kişi değil."

Inhi arkadaşına böyle dedi. Bugünü başka, yarını başka dedi. Biraz öncesi başka, şu anı başka, biraz sonrası başka, dedi. Bir söylediğini bir daha, bir daha söylüyor, dedi. Bazen az önce olanı bile hatırlayamayan, bariz bunamış biri gibiyken, bazen fazlasıyla normal bir insan gibi görünüyor, dedi.

"Tanıdığım babam değil. Çok zorlanıyorum."

*

Babam benim yaratılışımdır. Her içki içişinde annemi ve Yıonğsuk'u eşek sudan gelinceye kadar döven babamı yastıkla boğarak öldürdüm. O sırada annem

babamın gövdesini, Yıonğsuk bacağını bastırıyordu. Yıonğsuk'un yaşı daha on üçtü. Dikişleri patlayan yastığın içinden pirinç kabukları döküldü. Yıonğsuk bunları toplayıp içine doldurdu, annem boş boş bakan bir ifadeyle yastığı dikti. Bu olay ben on altı yaşımdayken oldu. Kore Savaşı'ndan sonra ölümler yaygındı. Kendi evinde uyurken ölen bir adamla kimse ilgilenmiyordu. Bir polis bile gelmedi. Avluya tente kurup başsağlığına gelenleri kabul ettik.

Ben on altı yaşımda pirinç çuvalını sırtımda taşıdım. Bizim memlekette erkek pirinç çuvalını sırtlayabilecek yaşa geldiğinde babası bile ona dokunamazdı. Annem ve kız kardeşim babamdan sürekli dayak yediler. Bir gün kıyafetlerinin hepsini çıkartıp onları buz gibi karlı kış günü evden kovmuşluğu da vardı. Öldürmek en iyi yoldu. Ama pişmanlık duyduğum tek şey, yalnız yapabileceğim bir işe annemi ve kız kardeşimi dahil etmiş olmam.

Savaştan sağ çıkmış babam her gün kâbus görürdü. Uykusunda çok konuşurdu. Öldüğü anda bile herhalde kötü bir rüya gördüğünü düşünmüş olmalı.

"Tüm yazılmışlar arasında sevdiğim tek şey, birilerinin kendi kanıyla yazdığıdır. Kanla yaz: Fark ede-

ceksin ki kan ruhtur. Kolay bir iş değildir, meçhul kanı anlamak: Nefret ederim, avare okurlardan."

Nietzsche'nin *Böyle Buyurdu Zerdüşt* kitabında bunlar yazar.

On altı yaşımda başlayıp kırk beş yaşıma kadar devam ettim. 19 Nisan'ı[4] ve 16 Mayıs'ı[5] gördüm. Conğhi Bak, Ekim Restorasyonu'nu deklare ederek ömür boyu diktatörlüğün hayalini kurdu. Yıonğsu Yuk[6] silahla vurularak öldü. Jimmy Carter gelip Conğhi Bak'a artık diktatörlüğe son vermesini söyledi, üstünde yalnızca donuyla koştu. Conğhi Bak da suikaste kurban gitti. Decunğ Gim[7] Japonya'da kaçırıldı ve defalarca ölümden döndü. Yıonğsam Gim[8] parlamentodan çıkarıldı. Sıkıyönetim ordusu Gvangcu şehrini kuşatma altına aldı, insanları döve döve ve silahla vurarak öldürdü.

Ama ben yalnızca cinayet düşünüyordum. Bu dünyaya karşı tek başıma savaşıyordum. Öldürdüm, kaçtım, saklandım. Tekrar öldürdüm, kaçtım, saklandım. O zamanlar DNA testinin de güvenlik ka-

4 19 Nisan 1960 tarihinde öğrenciler ve halk tarafından başlatılan diktatörlük karşıtı demokrasi hareketi. (ç.n.)

5 16 Mayıs 1961 tarihinde Kore'nin üçüncü cumhurbaşkanı Conğhi Bak önderliğinde gerçekleştirilen askerî darbe. (ç.n.)

6 Conğhi Bak'ın eşi. (ç.n.)

7 Kore'nin on beşinci cumhurbaşkanı. (ç.n.)

8 Kore'nin on dördüncü cumhurbaşkanı. (ç.n.)

meralarının da olmadığı dönemlerdi. Seri cinayet ifadesi bile tanıdık değildi. Onlarca şüpheli ve akıl hastası, katil zanlısı olarak polis karakoluna götürüldü ve işkence gördü. Birkaçı yalan yere suçunu itiraf bile etti. Karakollar kendi aralarında iş birliği yapmadılar, başka bölgede yaşanan bir olay, bağımsız bir vakaymış gibi değerlendirildi. Binlerce polis, ellerinde copları, konuyla alakasız tepeleri dolaştı. Yaptıkları araştırma bu kadardı.

Güzel zamanlardı.

Son cinayetimi işlediğimde kırk beş yaşındaydım. Şöyle bir düşününce, yastıkta soluğu kesilip ölen babamın yaşı kırk beşmiş. Garip bir tesadüf. Bunu da yazdım.

*

Ben şeytan mıyım, yoksa süper kahraman mı, ya da her ikisi de mi?

Yetmiş yıllık hayat. Dönüp baktığımda ağzı açık karanlık bir mağaranın önünde durduğumu hissediyorum. Yaklaşan ölümü düşündüğümde bir şey hissetmiyorum ama geçmişe dönüp baktığımda

içim kararıyor, hüzünleniyorum. Kalbim bir çöldü. Hiçbir şey yetişmiyordu. Hiç mi hiç su yoktu. Başkalarını anlamaya çalıştığım gençlik günlerim de oldu. Benim için çok zor bir işti. Ben hep başkalarının bakışlarından kaçındım. Onlar beni çekingen ve efendi biri bildiler.

Aynaya bakıp yüz ifadelerine çalıştım. Üzgün, neşeli, endişeli, hayal kırıklığına uğramış. Böyle böyle basit püf noktalarını öğrendim. Karşımdaki insanın yüz ifadesini olduğu gibi taklit ediyordum. Karşımdaki somurttuğunda somurtuyor, güldüğünde gülüyordum.

Eskiler aynanın içinde şeytan yaşadığına inanırlarmış. Onların aynada gördüğü şeytan, işte o benim.

*

Birden kız kardeşimi özledim. Inhi söylediklerimi dinleyip uzun zaman önce öldü, dedi.

"Nasıl öldü?"

"Anemiden vefat etti ya!"

Evet, gerçekten de öyleydi sanki.

*

Ben veterinerdim. Katil olarak yaşamak için iyi bir meslek. Yoğun anestezi ilacını istediğin gibi kullana-

bilirsin. Fil bile hemen dizlerinin üstüne düşebilir. Köy veterinerinin dışarıda işi çok olur. Büyük şehirdeki meslektaşlarım hastanede oturup evcil hayvan, kedi, köpek bakarken köy veterineri dolaşır ve inek, domuz, tavuk gibi çiftlik hayvanlarına bakar. Eskiden bazen at da olurdu. Tavuk hariç, tamamı memeli hayvan. İnsanın vücut yapısından çok da farklı değil.

Yine alakasız bir yerde kendime geldim. Bu semte ilk defa geliyorum. Mahallenin gençleri bir yerlere gitmeye çalışan beni kontrol etmek için dükkânda toplanıp etrafımı sarıyorlar. Ben korkuya kapılıp kıyameti koparmışım. Polis memuru gelip telsizle mesaj gönderip beni polis aracına bindirdi. Sık sık bilincimi kaybedip bir yerlerde amaçsızca dönüp dururken mahalleli tarafından sarılmış halde polise yakalanıyorum.

Tekrar eden döngü: Kalabalık, etrafımın sarılması ve polis tarafından karakola götürülmem.

Alzheimer, yaşlı bir seri katile hayatın gönderdiği kötü bir şaka; yok, gizli kamera. Ödün koptu değil mi? Sadece şakaydı.

*

Her gün bir şiir ezberlemeye karar verdim. Deniyorum ama hiç de kolay değilmiş.

*

Yeni şairlerin şiirlerini pek anlayamıyorum. Çok zor. Yine de şu mısralar hoşuma gidiyor. Yazıyorum:

"Benim yaşadığım eziyetin alt yazısı yok, okunmuyor" Gyıonğcu Gim [Üzüntü Şehri]

Aynı şiirden bir başka mısra:

"Benim yaşadığım dönem, kimsenin tadına bakmadığı kaçak içkiydi. Ben o zamanın ismiyle bile kolayca sarhoş oldum"

*

Şehir merkezinde alışveriş yaparken Inhi'nin çalıştığı araştırma merkezinin önünde siması tanıdık bir adam volta atıyordu. Kim olduğunu bir türlü çıkaramadım. Ancak eve dönüşte yanımdan geçip giden cipi görünce fark ettim. O herifti. Not defterimi çıkarıp ismini kontrol ettim. Cute Bak'tı. Adam Inhi'nin yakınına kadar gelmişti.

*

Yeniden spora başladım. Genellikle üst beden çalışıyorum. Alzheimer'ın ilerlemesini yavaşlatmada

doktor sporun da etkisi olduğunu söylemişti ama ben o sebeple yapmıyorum. Inhi için yapıyorum. Anlık mücadelede hayatta kalmayı sağlayan şey üst bedenin kas gücüdür. Tut, bastır, sık. Memelilerin solunum organının bulunduğu boğazları zayıf noktalarıdır. Beyne oksijen gitmezse birkaç dakika içinde ölebilirler ya da beyinleri hasar görebilir.

Kültür merkezinde tanıştığım kişi şiirlerimi beğendiğini ve kendi çıkardığı edebiyat dergisinde yayımlayacağını söyledi. Otuz yıldan fazla oldu. Kabul ettim, bir süre sonra telefon geldi. Kitap çıkmış, nereye göndereceğini sordu. Ardından kendi hesap numarasını verdi. Parayla mı satın alacağım diye sordum, herkesin böyle yaptığını söyledi. Para vermek istemediğimi söyleyince kitabın çoktan basıldığını, şimdi böyle yaparsam durumun sıkıntıya gireceğini söyleyerek sızlandı. Sıkıntı ifadesini çok hafife alıyor gibi geldiği için güçlü bir düzeltme isteği hissettim. Fakat ilk başta buna sebep olan kendi materyalist hırsım olduğundan sadece onu suçlamamalıydım. Birkaç gün sonra benim şiirimin de yer aldığı yerel edebiyat dergisinin iki yüz kopyası eve teslim edildi. Edebiyat kariyerimin başlangıcını kutlayan bir kart da iliştirilmişti. Tek kopyayı saklayıp yüz doksan dokuz kopyayı yakacak olarak kullandım. İyi yandı. Şiirle ısınan taşlar sıcacıktı.

Her neyse, ben o günden sonra şair olarak anıldım. Kimsenin okumadığı şiirleri yazmakla kimseye söyleyemediğim cinayetleri işlemek arasında bir fark yoktu.

Inhi'yi bekleyeyim diye odanın dış çevresini boydan boya çevreleyen verandaya oturup karşıdaki dağa vuran gün batımını izledim. Kışla birlikte cılızlaşmış dağ tam kan kırmızısına boyanacak derken karanlık çöktü. Bundan hoşlanmaya başladıysam artık ölüm yaklaşmış demek midir? Şu an baktığım şeyi de yakında unutacağım.

*

Tarih öncesi insanların kemik kalıntıları incelendiğinde birçoğunun cinayete kurban gittiği söylenir. Kafatasında delik bulunan ya da kemiklerin sivri bir nesneyle kesildiği çok sayıda vaka tespit edilmiş. Doğal yollardan ölüm nadirdi. Alzheimer herhalde hiç yoktu. O yaşa kadar hayatta kalmak da zordu muhtemelen. Ben aslında tarih öncesi çağa ait bir insanmışım da saçma sapan bir dünyaya düşüp orada çok uzun yaşamışım gibi. Bunun cezası olarak Alzheimer'a yakalandım.

*

Inhi, bir ara okulda dışlanmıştı. Annesi yoktu, babası da yaşlı olduğu için çocuklar onu aralarına almamıştı. Annesiz büyüyünce nasıl kadın olacağını bilemez insan. Bu eksikliğin cin gibi farkına varan kızlar ona eziyet etmişti. Bir gün Inhi rehber öğretmene giderek platonik aşkından bahsetmişti. Hoşlandığı bir çocuk varmış. Ne var ki ertesi günden itibaren okulda Inhi'nin erkek düşkünü olduğu dedikodusu yayılmış. Hakkında paçavra diye ileri geri konuşuyorlarmış. Ben bütün bunları Inhi'nin günlüğünde okudum. İç karartıcıydı.

Seri katilin bile çözemediği konu: Ortaokullu kızın dışlanması.

O çocuğun o durumdan nasıl çıktığını bilmiyorum. Neyse, şimdi yaşamına iyi bir şekilde devam ediyor, öyleyse acaba her şey yolunda denebilir mi?

*

Bugünlerde sık sık babamı rüyamda görüyorum. Odanın kapısını açıp içeri girdiğimde yer sehpasında bir şeyler okuyor. Benim şiir kitabım. Babam ağzına pirinç kabuklarını doldurmuş bana bakıyor ve gülüyor.

*

Eğer doğru hatırlıyorsam ben iki kere aile kurdum. İlk karım bir erkek çocuk doğurdu. Bir gün birlikte kayıplara karıştılar. Oğlanı bile alıp kaçtığına göre bir şeyler görmüş olabilir. Gerçekten bulmak isteseydim tabii ki bulurdum. Polise haber vermeye değecek bir kadın değildi. Ardından ikinci karımla resmî nikah bile yaptım. Beş yıl beraber yaşadık, bana daha fazla dayanamayacağını söyleyerek boşanmak istedi. Söylediklerine bakılırsa benim nasıl biri olduğumu tahmin bile edemediği ortada. Benim neyim varmış diye sorunca, duygusuz biri olduğumu söyledi. Soğuk bir kayayla yaşıyormuş gibi hissediyormuş. O sebeple de başka bir adamla görüşmeye başlamış.

Kadınların yüz ifadeleri çözmesi zor bir şifre gibidir. İncir çekirdeğini doldurmayacak konulardan yaygara koparırlar. Karım ağladığında gıcık olurdum, güldüğünde öfkelenirdim. Didiklercesine konuştuğunda dayanılmaz derecede sıkıcıydı. Onu öldürmek istediğim zamanlar oldu ama kendimi tuttum. Bir kadın öldüğünde ilk şüpheli her zaman kocasıdır. İki yıl sonra karımın sevgilisini öldürüşümün ardından cesedini parçalara ayırıp domuz ahırına attım. O zaman hafızam şimdiki gibi değildi. Unutmamam gereken şeyleri kesinlikle unutmazdım.

Çevredeki seri cinayetler yüzünden suç uzmanları bu aralar televizyona sık sık çıkar oldu. Kriminal profil uzmanı olarak mı ne çalışan bir ünlü şunu söyledi:

"Seri cinayetler bir başladı mı durmaz. Katil daha güçlü bir dürtü hissetmek ister ve ısrarla bir sonraki kurbanını arar. Bağımlılığı çok kuvvetli olduğundan hapse girdikten sonra dahi tek düşündüğü şey budur. Tekrar cinayet işleyemeyeceği ümitsizliğine kapılırsa intihar bile edebilir. Bu kadar güçlü bir güdü."

Dünyadaki tüm uzmanlar benim bildiğim bir alanda konuşana dek gözüme uzman olarak görünürler.

*

Bugünlerde Inhi eve geç geliyor. Ne zaman duyduğumu tam hatırlamıyorum ama bu aralar çalıştığı araştırma merkezinde tropik meyve ve sebzeleri bizim topraklarda yetiştirmek üzere çalışmalar devam ediyormuş. Serada papaya ya da mango yetiştiriyorlar. Her mahallede Filipin'den gelin gelmiş kadınlar var ve onlar papaya gibi meyveleri çok özlüyorlarmış. Bu yüzden bu Filipinli kadınların bazıları araştırma merkezine uğrayıp hem birlikte mahsulleri inceliyor, hem de meyve topluyorlarmış.

İnsanlarla iyi geçinemeyen Inhi, sessiz bir şekilde büyüyen bitkilere verdi gönlünü.

"Bitkiler de birbirlerine sinyaller gönderiyor. Tehlikede hissedince özel bir kimyasal madde salgılayarak diğer bitkileri uyarıyor."

"Zehrini dışarı salıyor demek."

"Her ne kadar mikroorganizma da olsalar hepsi hayatta kalabilir."

*

Yan komşunun köpeği zırt pırt bizim eve gelip gidiyor. Bahçeye hem pisliyor hem işiyor. Beni görünce havlıyor. Burası benim evim, aptal köpek!

Taş atsam da kaçmayıp etrafta dönüyor. İşten dönen Inhi, köpeğin bizim olduğunu söylüyor. Yalan. Inhi bana neden yalan söylüyor ki?

*

Otuz yıl boyunca çok insan öldürdüm. O zamanlar gerçekten çok sıkı çalıştım. Çoktan zaman aşımına uğradı. Çıkıp anlatabilirim. Amerika'da olsaydım anılarımı kitaplaştırırdım hatta. İnsanlar herhalde küfür ederler. Ederlerse etsinler. Daha ne kadar yaşayacağım ki sanki... Düşününce, ben de aklına koyduğunu yapan bir herifim. O kadar uzun süre işlediğim cinayetleri birden kestim. Hislerimi tarif edecek olursam, bilmem, gemisini satmış bir denizci

ya da emekli olmuş bir asker gibi hissediyorum. Kim bilir, belki Kore ya da Vietnam Savaşı'nda benden daha fazla insan öldürenler de vardır. Onların hepsi mi gece uykusuzluk çekiyordur? Çekmiyorlardır. Suçluluk duygusu özünde zayıf bir histir. Korku ya da öfke, kıskançlık gibi duygulardır güçlü olan duygular. Korku ve öfke içindeyken insanın uykusu gelmez. Suçluluk duygusu yüzünden uyuyamayan kahramanların olduğu film ya da dizileri görünce gülüyorum. Hayattan bihaber senaristler nereden buluyorlarsa böyle hikâyeleri.

Cinayetlere son verince bovlinge başlamıştım. Bovling topu yuvarlak, sert ve ağırdı. Topun verdiği hissi seviyordum. Sabahtan akşama kadar, bacaklarımda derman kalmayıp yürüyemez hale gelene kadar tek başıma oynardım. Salonun sahibi bulunduğum kulvar haricindeki kulvarın ışıklarını söndürdü mü bu, son oyun olduğuna işaretti. Bovling bağımlılık yapar. Her seferinde bir sonraki oyunda daha iyi oynayacağın hissine kapılırsın. Az önce kaçırdığın spare'i yakalayacağını ve puanını yükselteceğini sanırsın. Ama sonuç olarak ancak ortalama bir puan toplayabilirsin.

*

Duvarın biri tamamen not kâğıtlarıyla kaplı. Yapışkanlı renk renk not kâğıtlarının nereden çıktığını bilemiyorum ama evin her yerine yapıştırılmış. Inhi benim hatırlamama yardımcı olsun diye almış olabilir. Bu not kâğıtlarının bir ismi vardı ama tam hatırlayamıyorum. Evin kuzey cephesindeki duvarlardan biri zaten tamamen bu not kâğıtlarıyla doluydu, artık batı cephesindeki duvar da dopdolu. Ama pek bir faydası yok. Anlamını, neden yapıştırıldığını bilmediğim not kâğıtları çoğunlukta. "Inhi'ye mutlaka söylemeliyim" tarzındaki not mesela. Acaba ne söyleyecektim... Her bir not, uzaydaki yıldızlar misali çok uzakta sanki. Aralarında hiçbir bağlantı yok gibi görünüyor. Doktorun söylediği söz de not alınmış.

"Raylar son bulmuş ama bunu bilmeyen yük treninin hızla yola devam ettiğini düşünün. Ne olur? Rayların son bulduğu noktada tren ve yükler sürekli üst üste binecektir, öyle değil mi? Ortalık hallaç pamuğuna döner, değil mi? İşte sizin beyninizde meydana gelen durum bu."

*

Şiir dersinde karşılaştığım yaşlı kadın aklıma geliyor. Geçmişte çok sayıda sevgilisinin olduğunu –bu kısmı üstüne basa basa söyledi– fısıldadı bana. "Pişman değilim. İnsan yaşlanınca hepsi birer ha-

tıra oluyor çünkü. Canım her sıkıldığında eskiden birlikte olduğum adamları tek tek düşünüyorum."

Ben de bugünlerde o yaşlı kadın gibi yaşıyorum. Ölümü elimden olan herkesi tek tek hatırlıyorum. Hatırladım da, öyle bir film de vardı. *Cinayet Hatırası.*

*

Ben zombilerin gerçekten olduğuna inanıyorum. Şu an gözle görünmüyor olmaları, var olmadıkları anlamına gelmez. Sık sık zombi filmleri izlerim. Odama balta koymuşluğum bile var. Inhi neden odaya balta koyuyorsun diye sorduğunda zombiler yüzünden diye cevapladım. Bir ceset için balta en iyisidir.

*

Cinayete kurban gitmek en kötüsü. Kesinlikle başa gelmemesi gereken bir şey.

*

Başucumdaki dikiş kutusuna bir iğne gizledim. Öldürücü dozda pentobarbital sodyum hazırladım. İnek ya da domuz uyutmak için kullanılan ilaçtan. Çok uzun yaşarsam kullanmayı düşünüyorum. Çok gecikmemeliyim.

*

Korkuyorum. Doğruyu söylemek gerekirse biraz korkuyorum. Konfüçyüs'ün öğretilerini okuyayım.

*

Kafam karışık. Hafızamı yitirdikçe yüreğim ait olduğu yeri kaybediyor.

*

Francis Thompson şöyle der: "Hepimiz başkalarının sıkıntısı içine doğduk, kendi sıkıntımız içinde ölüyoruz." Ey beni doğuran anne! Oğlun çok yakında ölüyor. Beynimde delikler açıldığı için. Yoksa ben deli dana hastalığına mı yakalandım? Hastane bunu saklıyor olabilir mi?

*

Uzun zaman sonra Inhi ile merkezde Çin yemeği yedik. Limon soslu tavuk ve yusansıl[9] sipariş ettim fakat bir türlü tadını alamadım. Yoksa tat alma duyumu da mı kaybediyorum? Inhi'ye işinin nasıl gittiğini sordum ama Inhi her zamanki gibi iyi ya da kötü demeden dinleyip geçti. Inhi sanki dünyada olan biten hiçbir şeyden etkilenmiyormuşçasına

9 Et ve deniz ürünleriyle yapılan bir tür Çin yemeği. (ç.n.)

konuşuyor ve davranıyor. Evet, ben oradayım. Ve orası da insanların yaşadığı bir yer olduğu için her gün bir şeyler oluyor tabii. Ama onların benimle hiçbir ilgisi yok, beni pek etkilemiyor der gibi.

Inhi ile konuşacak konumuz pek yok. Ben Inhi'nin hayatını bilmiyorum, Inhi de benim kim olduğumu bilmiyor. Fakat bu aralar konuşacak ortak bir konu oluştu. Benim Alzheimer'ım. Inhi korkuyor. Korktuğu için sürekli bu konuyu dillendiriyor. Hastalığım ilerlerse ve ben uzun süre ölmezsem Inhi işi bırakıp bana bakmak zorunda kalabilir. Hangi genç kadın izole bir köyde, uzak bir evde Alzheimer'lı babasına bakmak ister ki? Alzheimer'ın gerileme ya da iyileşme ihtimali yok. Fakat bir an önce ölmek herkes için en iyisi. Ayrıca Inhi, ben ölürsem bunda güzel bir taraf daha var. Öldüğümde benim hayat sigortamdan faydalanacaksın. Henüz bunu bilmiyorsun ama.

Üstünden on yıl geçmiş bir olay. İletişime geçtiğim sigortacı o denli yüksek sigorta bedeline biraz şaşırmış gibiydi. Kırklarının ortasında görünen bir kadındı ama fazla deneyimi yoktu galiba. Uzun süre çocuk yetiştirmiş bir ev kadınıyken sigorta işine çok geç girmişti muhtemelen.

"Hepsini kızınızın üzerine mi yapacaksınız?"

"Başka kimsem yok. Bir kız kardeşim vardı ama erken öldü."

"Kızınızı düşünmelisiniz ama kendi yaşlılığınıza da hazırlık yapmalısınız."

"Benim yaşlılığım için tüm hazırlıklar tamam."

"Günümüzde insan ömrü eskiye göre çok uzadı ya, 'çok uzun yaşama riskine' karşı da hazırlık yapmalısınız."

"Çok uzun yaşama riski" Zamane insanı pek de eğlenceli laflar üretiyor. Hiçbir şey söylemeden sigortacının yüzüne alık alık baktım. "Çok uzun yaşama riski"ni ben yüzde yüz azaltacak bir şey biliyorum. Gözlerimde bir tehdit emaresi sezmiş olmalı ki kadın biraz sindi.

"Yani, peki istediğiniz gibi olsun. Ama yine de hazırlık yapmalısınız..."

Kadın imzalayacağım belgeleri önüme tek tek koymaya başladı. Ben de imzaladıkça imzaladım. Ölmem durumunda sigorta şirketi Inhi'ye bir servet ödemek zorunda. Ama ya Inhi benden önce ölürse? Inhi'nin birine kapılıp cinayete kurban gitmesi fikri rahatsız edici. Onun nasıl bir şey olduğunu ben herkesten iyi bilirim çünkü.

*

Yaşadığım sürece birisine kaba küfür kullanmışlığım olmadı. İçki içmez, sigara kullanmaz, küfür etmez

biri olduğum için bana hep "İsa'ya mı inanıyorsun?" derler. İnsanı birkaç kalıpla değerlendirerek bir ömür yaşayan aptallar var. Belki rahattır öyle yaşamak ama biraz tehlikeli. Kendilerinin o ince mi ince kalıplarına girmeyen benim gibi insanların ne olduğunu tahmin bile edemezler çünkü.

*

Sabah gözlerimi açtım. Yabancı bir yerdeydim. Birden kalkıp üstüme sadece pantolonumu geçirdim ve dışarı fırladım. İlk kez gördüğüm köpek havladı. Panikle ayakkabımı ararken mutfaktan çıkan Inhi'yi gördüm. Bizim evdeydim.

Neyse ki... Inhi hâlâ hafızamda duruyor.

*

Beş yıl kadar önceydi. Mahalleli yaşlılarla birlikte Japonya'ya kaplıca seyahatine gittik. Kansai Uluslararası Havalimanı girişinde kontrol memuru bana sordu.

"*What do you do?*"[10]

Üzerime bir şakacılık gelmiş gibi *killing people*[11] diye cevapladım. Pasaport memuru yüzüme bir an bakıp

10 Ne işle meşgulsün? (İng.) (ç.n.)
11 Adam öldürmek. (İng.) (ç.n.)

"Doktor musunuz?" diye sordu. *Killing*'i *healing*[12] diye yanlış anlamıştı. Hiçbir şey söylemeden başımı salladım. Veteriner hekim de bir nevi doktordur çünkü. Japonya'ya hoş geldiğimi söyleyerek pasaportuma mührü çat diye bastı.

Healing'miş, deli mi ne!

*

Acı çekmeden ölecek olmak tek tesellim. Çünkü ölmeden önce bir aptala dönüşeceğim ve kim olduğumu bile bilemeyeceğim.

*

Her içtiğinde masada olanları unutan bir mahalleli vardı. Ölüm denen şey, yaşam denen bu bayağı ve ehemmiyetsiz içki sofrasını unutmak için kafaya dikilen bir kadeh içkiydi belki de.

*

Inhi'nin arkadaşına gönderdiği mesajı gördüm.

"Gerçekten delirmek üzereyim. Her geçen gün daha da zor."

Arkadaşından teselli mi alay mı olduğunu anlayamadığım bir cevap gelmiş.

12 İyileştirmek. (İng.) (ç.n.)

"Amma hayırlı kızsın. Vay be helal olsun!"

"Asıl ileride ne olacağından daha da korkuyorum. Demans kişiliği de değiştiriyormuş. Çoktan değişmeye başladı bile."

"Bakımevine göndersene. Öz baban bile değil madem, ne diye sen tek başına tüm yükü üstleniyorsun ki?" Arkadaşının mesajı devam etmiş. "Suçluluk duygusuna kapılma. Nasıl olsa hiçbir şey hatırlamayacak, değil mi..."

Inhi şöyle cevap vermiş:

"Her ne kadar demans hastası da olsa duyguları yok olmuyormuş."

Duyguları yok olmuyor. Duyguları yok olmuyor. Duyguları yok olmuyor. Tüm gün bu düşünce kafamda dönüp duruyor.

*

Hayatım üç döneme ayrılabilir sanırım. Babamı öldürmeden önceki çocukluk dönemi, bir katil olarak yaşamımı sürdürdüğüm gençlik ve yetişkinlik dönemi, cinayet işlemeden geçirdiğim huzurlu yaşam. Inhi, hayatımın üçüncü dönemini temsil eden, yani nasıl söylesem, bir şans sanki. Sabah gözlerimi açıp Inhi'yi görebildiğim müddetçe, kendime kurban arayıp durduğum geçmişime geri dönmeyecektim.

Televizyonda Tayland'da bir hayvanat bahçesindeki dişi aslanın yavrusunu kaybettiği için bunalıma girdiğini izledim. Ne yemek yiyor ne kıpırdıyordu. Sonunda buna dayanamayan hayvanat bahçesi görevlisi domuz yavrusunu aslan kafesine koymuş. Dişi aslan domuz yavrusunu kendi yavrusu sanarak emzirmiş. İşte Inhi ile benim ilişkim de böyle değil mi sanki?

*

Hiç iştahım yok. Yemek yediğimde kusuyorum. Bir şeyler yemek istiyorum ama o şeyin ne olduğunu bilemiyorum. Canım hiçbir şey yapmak istemiyor. Hayatım boyunca yanına yaklaşmadığım içki ve sigara çekiyor canım. Ama yapmayacağım.

*

"Görüştüğüm biri var," dedi Inhi.

Hatırladığım kadarıyla –tabii bugünlerde hafızama güvenmek iyice zorlaştı ama– Inhi ilk defa bir erkekten bahsediyor. Birden Inhi'nin erkek arkadaşını kabul etmeye hazır olmadığımı fark ettim. Daha önce hiç Inhi'nin bir erkekle yaşayabileceğini düşünmemiştim. Hâlâ düşünemiyorum. Olacak iş değil, sonsuza kadar Inhi ile beraber mi yaşamayı umuyordum?

Inhi ortaokuldayken birkaç çocuk bizim evin etrafında dolanıp dururdu. Çocuklar genç, ben o zaman da yaşlıydım ama beni görüp kaçmayan herif yoktu. Ne küfür ederdim ne korkuturdum, sadece sakin sakin bir iki laf etmişliğim vardır; ama ne hikmetse hepsi ödü kopmuşçasına sıvışırdı. Ne kadar vahşi olursa olsun köpekler de veteriner kliniğine gelince kuyruğunu kıstırıp iniltiler çıkararak sahibini şaşırtır. Onlu yaşlardaki erkek çocuklar da böyledir. İlk karşılaşmada gözlerdeki ifade ilişkiyi belirler.

"Ee yani?"

"Buraya getireceğim."

Inhi'nin yanakları al al olmuştu.

"Eve mi getireceksin?"

"Evet."

"Ne yapmaya?"

"Seninle tanıştırmaya tabii ki."

"Ben mi? Nedenmiş?"

"Benimle evlenmek istediğini söylüyor."

"Evlen o zaman."

"Yapma böyle."

"İnsan sonunda yalnız kalmaya mahkûm."

"Öleceksek ne diye yaşıyoruz ki?"

Inhi'nin alçalmış sesine buz gibi bir öfke sinmişti.

"O da doğru."

"Evlenmeyip hayatım boyunca yalnızca sana bakarak mı yaşamamı istiyorsun?"

Benim istediğim şey bu muydu? Emin olamıyorum. Cevabını bilmediğim için tek yapmak istediğim bu konudan kaçmaktı.

"Her neyse, ben görmek istemiyorum. İstiyorsan sen git kendi başına evlen!"

"Sonra tekrar konuşuruz."

Inhi kalkıp odadan çıktı. Nedense utanç hissettim. Kızdım da. Fakat nedenini bilmiyorum. Karnım acıktı, erişte kaynatıp yedim. Yedikçe tadı tuhaf gelmeye başladı. Neden sonra fark ettim ki içine soya sosu koymamışım. Bu soya sosu da nerede ola ki, ne kadar bakındımsa da bulamadım. Yeni bir tane almam gerekecek gibi. Bu gidişle ben öldükten sonra evde şişe şişe soya sosu bulunacak.

Bulaşık yıkarken tekrar umutsuzluğa düştüm. Yerken yarıda bıraktığım erişte tabağı öylece lavabonun içinde duruyordu. Bugün iki kâse erişte yedim sadece.

*

"Arkadaş onurum üzerine söylüyorum ki," Zerdüşt cevap verdi, "senin söylediklerinin hiçbiri yok. Şeytan da yok, cehennem de yok. Senin ruhun bedeninden daha çabuk ölecek. O sebeple daha fazla korkma."

Sanki ben duyayım diye yazmış Nietzsche bu satırları.

*

Çok uzun süre bir katil olarak yaşamanın kötü yanlarından biri: Kalbimi açacağım tek bir arkadaşım bile yok. Ama zaten başkalarının da gerçekten böyle bir arkadaşı var mı?

Şimşek çakıp şiddetli bir şekilde gök gürleyince koru uğuldadı. Tüm gece uyuyamadım. Saçaklardan akan yağmurun sesi çok rahatsız ediciydi. Eskiden bu sesi çok severdim oysa.

*

Inhi "görüştüğü çocuğu" getirdi eve. Bu ilk defa oluyordu. Belli ki artık Inhi ciddi. Onu böyle kabul etmem lazım. Avuçlarım terden sırılsıklam oldu.

Adamın arabası dört teker cipti. Bir bakışta avcı arabası olduğu anlaşılıyordu. Aracın tavanındaki ışıldak bir yana tamponda da üç tane sis lambası

takılıydı. Bu tarz araçların bagajları da suyla yıkamaya uygun olarak modifiye edilebilir. Ayrıca iki araç aküsü daha takılabilir. Av mevsimi olunca bu adamlar mahallenin arka tarafındaki dağa gelirler. Inhi eş olarak kendisine bir avcı seçmiş belli ki.

"Merhaba efendim. Ben Cute Bak."

Adam eğilerek selam verdi. Ben de başımla selamladım. 1.70'ten biraz fazla boyuyla Cute Bak çok uzun sayılmazdı ama eli yüzü düzgün ve sağlıklı görünüyordu. Fakat daha dikkatli bakınca alnı dar, gözleri küçük ve çenesi sivriydi, tam bir fare tipi vardı. Bu fare tipini saklamak için mi nedir kemik çerçeveli bir gözlük takmıştı. Sanki bir yerden tanıdık geliyordu ama emin olamıyordum. Bugünlerde söz konusu hafızam olunca kendime güvenemediğimden bir şey söyleyemedim. Selamlaşmanın ardından dizlerimin üstüne oturunca Inhi ikimizin arasına oturdu.

"Rahat oturun."

"Böyle iyiyim."

Sözü henüz bitmemişken lafa girdim.

"Ben demans hastasıyım. Alzheimer."

Inhi kafasını hafifçe kaldırıp yüzüme baktı. Bakışlarında itiraz vardı.

"Inhi söyledi mi?"

"Evet."

"Olur da unutursam darılmayın bana. Doktorun söylediğine göre ilk olarak yakın geçmiş unutuluyormuş."

"Artık tıp ilerledi diyorlar."

"O zaman ne âlâ!"

Inhi armut ve elma soyup getirdi. Meyve yerken adam da kısaca kendini tanıttı.

"Emlak işiyle uğraşıyorum."

"Emlak işi derken?"

"Arsa alıp hisseleri bölüştürüp tekrar satıyorum."

"Arsa bakmak için mahalle mahalle dolaşır mısın?"

"Biraz angaryası var tabii. Arsa dediğiniz de kadın gibidir, başkasının lafıyla anlaşılmaz."

"Acaba daha önce karşılaştık mı?"

"Hayır. Bugün ilk defa karşılaşıyoruz." Adam sırıtarak kafasını kaldırıp bana baktı. "Bir yerlerde karşılaşmış da olabiliriz. Bugünlerde bu civara sık sık gelip gittim."

Inhi araya girdi.

"Mahalle küçük tabii."

O da hevesle onayladı.

"Buralı değil gibisin?"

Konuşmasında hafif bir güney aksanı vardı. O da başını sallayarak onayladı ama benim tahminimden biraz farklı bir cevap verdi.

"Doğru. Seul'de doğdum, büyüdüm."

"Inhi ile evlenince Seul'e mi taşınacaksınız?"

Inhi'nin ve benim yüzüme hızlıca bakıp hayır dedi.

"Inhi hiçbir yere gitmeyecek. Babası burada, nereye gidecek?"

"Şehir merkezinde yaşayacağız."

Inhi yavaşça elini uzatıp adamın eline dokundu. Ama o Inhi'nin elini tutmadı. Tehditle karşılaşmış bir salyangoz gibi kabuğuna çekilmiş, yumruğunu da sıkmıştı. Inhi mahcup, elini geri çekti. Göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşen bir şeydi ama benim içime dert oldu.

O yerinden kalkınca Inhi de arkasından gitti. Inhi cipin şoför koltuğunun yanına aşina bir şekilde oturdu. Öyle birkaç defa binmediğini çok geçmeden anladım. Inhi arabanın penceresini indirip şehir merkezine kadar gidip geleceğini söyledikten sonra camı tekrar kapattı.

Avlunun kapısını kapatıp içeri girince Cute Bak ile tanışmamı unutmadan önce not ettim. Tuhaf hissediyordum. İlk defa tanıştığım adamdan daha şimdiden hoşlanmamıştım. Neden acaba? Adamda bir şey mi gördüm? Neydi acaba o şey?

*

Isınma parası fazla geliyor. Her şeyin fiyatı çok artıyor.

*

Notlarımı karıştırırken şaşakaldım. O herif buydu. Bu nasıl olabilir? Sanki içime cin kaçmış gibi hissediyorum. Herif elini kolunu sallaya sallaya evime girmişti. Üstelik de Inhi'nin nişanlısı olarak. Ama ben adamı tanıyamamıştım. Herif benim oyun oynadığımı mı sandı acaba? Yoksa gerçekten kendisini unuttuğumu mu düşündü?

Kitap okurken arasından bir not kâğıdı düşüyor. Uzun zaman önce yazdığım bir şey olsa gerek ki kâğıt sararmış.

"Kaosa uzun süre gözlerini dikersen kaos da sana bakmaya başlar." Nietzsche

*

"Cute Bak ile nasıl tanıştınız?"

Kahvaltı yaparken sordum Inhi'ye.

"Tesadüfen. Gerçekten tesadüfen," dedi Inhi.

İnsanların ağız alışkanlığıyla kullandığı "tesadüf" kelimesine inanmamak, bilgeliğin başladığı nokta.

Cinayet bazen en temiz çözümdür. Ama her zaman değil.

Doğru ya. Cute Bak'ın verdiği telefon numarası olacaktı. Adamın kendi eliyle verdiği o numara. Nereye koydum acaba...

Tüm gün ne kadar arasam da numaranın yazılı olduğu not kâğıdını bulamıyorum. Tüm evi taradım ama yok. Her eşyayı arayıp bulmak gittikçe daha da zorlaşıyor. Yoksa Inhi gizlice sildi mi numarayı?

"Ayakkabını ters giymişsin."

Mahalle bakkalında çalışan kız bana bakıp güldü. Ne demek istediğini anlamak bile epey zamanımı aldı. Ayakkabıyı ters giymek ne demek? Mecazi olarak mı söyledi acaba?

*

İşe giden Inhi'nin çalışma masasının üstünde huzurevinin reklam broşürünü buldum.

"Bedenen ve ruhen huzur bulunan mekân."

"Otel ayarında imkânlar."

Reklam cümleleri süslü ve çok cazipti. Gerçekten de ruhum ve bedenim orada huzur bulacak mı? Broşürü katlayıp aldığım yere koydum. Inhi hayal kuruyor. Sevdiği erkekle evlenip tatlı bir yuva kuracak... Hayallerinin önündeki engeli, yani beni de huzurevine gönderecek... Bu Inhi'nin kendi düşüncesi mi, Cute Bak'ın oyunu mu?

Inhi'nin telefonundan Cute Bak'ın numarasını buldum. Şehir merkezine inip alışveriş yaparken çalışan çocuktan ricada bulundum. Yaşlanmanın en güzel taraflarından biri tuhaf bir şey isteseniz bile bu normal karşılandığı için insanların sizden şüphe duymamaları. Çocuk kargo görevlisi numarası yaparak Cute Bak'a telefon etti.

"Teslimat belgesinde adresiniz çok silik, okunmuyor da."

Cute Bak, sorgusuz sualsiz adresini söyledi. Çocuk not ettiği adresi bana uzatırken sordu:

"Ne oldu ki?"

Kendisine söylenen işi yapan çalışan gülümsüyordu sorarken.

"Kızım evden kaçtı."

Güldü. Neden gülüyor acaba? Her şeyi anladı mı yoksa alay mı ediyor?

Cute Bak'ın peşine takıldım. Günün çoğunu evde geçiriyor, öğleden sonra geç bir vakitte avcı cipine binip dışarı çıkıyor. Çay bahçesine filan uğradığı pek olmuyor. Zaman zaman başkasının tarlası ya da bostanının girişinde dikilip etrafı izliyor. Arazi bakan bir emlakçı gibi, ama ne hikmetse emlakçı olarak kimseyle buluşmuyor. Bazen geceleri çıkıp belirgin bir hedef olmadan otoyolda gazlıyor. Sanki av peşinde olmadığına dair güçlü bir his vardı içimde. Eğer hissiyatım doğruysa, bu Tanrı'nın üzerime fırlatıp attığı kaliteli bir şaka mı, yoksa yargılama mı...

*

Cute Bak'ı polise ihbar etmeyi ciddi ciddi düşündüm. Ne deniyordu ona... Hah, yazılı emir. Yazılı emir olmalı ki polis herifin evini ve arabasını arayabilsin. Arasalar bile sonuçta bir delil bulamazlarsa salıverirler. O durumda da adam benden şüphelenecek –zaten bana karşı mesafesini koruyarak etrafımda dolanıyor– eğer adam gerçekten suçluysa beni ya da Inhi'yi bir sonraki saldırı hedefi olarak belirleyecek. Bize adamın gözünden bakıyorum. Dağın eteklerinde ıssız bir evde yaşayan yetmiş yaşlarındaki Alzheimer hastası bir ihtiyar ve yirmili yaşlarda narin bir genç kız. Oldukça kolay bir hedef olarak görünüyoruz muhtemelen.

*

Inhi'yi karşıma alıp Cute Bak ile ilgili konuştum. Onun avcı cipine çarptığımda bagajında ne gördüğümü, o gördüğümün bariz kıpkırmızı kan olduğunu, onun benden nasıl kaçtığını, ardından ne kadar uzun süre etrafımda dolanıp durduğunu... Böyle bir adam onun karşısına "tesadüfen" çıktıysa o tesadüfün ne anlama geldiğini, ne kadar büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu.

Inhi sabırla dinleyip şöyle dedi:

"Baba, Tanrı aşkına neler söylüyorsun sen?"

Tekrar denedim. Ama Inhi'nin tepkisi hemen hemen aynıydı. Söylediklerim onun için o kadar anlamsızdı ki ne dediğimi anlamıyordu. Sanki ilk defa İngilizce öğreniyormuşum da bir Amerikalıyla konuşuyormuşum gibi hissettim. Tüm çabamla konuşuyordum, karşı taraf da mümkün olduğunca anlamaya çalışıyordu ama bir türlü derdimi anlatamıyordum. Inhi bu söylediklerimden yalnızca o adamı sevmediğim gerçeğini çıkardı. "Inhi, konu benim o adamı sevmemem değil, seni tehlikeden haberdar ediyorum. Sen çok tehlikeli bir adamla görüşüyorsun. Ayrıca adamla tanışman kesinlikle bir tesadüf değil diyorum."

Konuşmamız başarısızlıkla sonuçlandı. Inhi'nin sabrı taşmış, telaşlı halimle söylediklerim daha da anlaşılmaz hale gelmişti. Hep öyle değil midir, dil hep davranıştan daha yavaş, daha belirsiz ve muğlak. İşte şimdi harekete geçme zamanı.

Inhi'nin odasından boğuk bir ağlama sesi geliyor.

*

Şehir merkezine inip dikkatle güvenlik kamerası olmayan bir yer arayıp buldum ve bir telefon kulübesinden 112'yi[13] aradım. Telefonun ahizesini

13 112 Kore'de polis imdat hattıdır. (ç.n.)

kıyafetimle kapatıp sesimi değiştirdim. Avcı cipine binen Cute Bak denilen şahsın seri katil olma ihtimali olduğunu söyledim. Memur önce ne söylediğimi anlayamadı.

Ben mümkün olduğunca yavaş yavaş, tane tane Cute Bak'ın cipinden bahsettim. Bu sefer memur da anlamış gibiydi ama söylediklerime pek güveniyormuş gibi görünmedi. 112 görevlisi kim olduğumu sordu. Ben güvenlik şüphesiyle kimliğimi açıklamamın zor olduğunu belirttim. 112 görevlisi neden bu kişinin katil olduğunu düşündüğümü sordu. Cevapladım:

"Şahsın arabasını arayın. Arabada kan gördüm."

*

Belli ki bir şey yapmaya odaya girdim ama o şeyin ne olduğunu kesinlikle hatırlayamadığımdan bir süre dalgın dalgın dikildim. O zamana kadar beni yöneten Tanrı kumanda kolunu bırakmıştı sanki. Ne yapacağımı bilemeden bir süre afalladım. Eğer bir gün Cute Bak'ı yakaladığım sırada böyle bir an gelirse ne yaparım?

Televizyonda seri cinayetlerle ilgili bir kişinin sorgulandığını, ancak şüpheli bir duruma rastlanamamasından ötürü serbest bırakıldığını duydum. Polis

Cute Bak'ı neden öylece salıverdi acaba? Gerçekten hiçbir şey bulamadıkları için mi... Devir değişse de bunlar her daim beceriksiz.

*

Bundan böyle onunla bizzat ben mi ilgileneceğim? Başka bir yolu yok mu acaba?

*

Hayatımda ilk defa sadece ihtiyaçtan cinayet işlemeyi düşünmeye başladım. Hayatı boyunca audio toplayan bir adamın şirketin emriyle etkinlikte kullanmak üzere müzik sistemi almak için dolanmasıyla aynı his olmalı.

*

Ölmeden yapacağım son iş de belli oldu. Cute Bak'ı öldürmek. Onun da kim olduğunu unutmadan önce.

Yıldırım çarptıktan sonra hayatta kalan birinin birdenbire müzik dehası olduğunu duymuştum. Daha önce hiç bilmediği halde piyanoyla deli gibi beste yapıp orkestra bile yöneten bir Amerikalı. Ama ben trafik kazası geçirip beynimden hasar aldıktan sonra cinayet işlemeye ilgimi kaybedip sıradan bir

insan oldum. Bu şekilde yirmi yıl geçirdikten sonra artık istek duymaksızın sadece gereklilikten cinayete hazırlanıyorum. Şimdi Tanrı bana yaptığım kötülüklerin kutsallığını kendi kendime bayağılaştırmamı emrediyor.

*

Doktor, demans hastalarının aynı anda birden fazla işi yapmakta zorlandıklarını söyledi. Çaydanlığı ocağa koyup o sırada başka bir iş yapmaya kalkarlarsa yüksek ihtimalle çaydanlığı yakarlar. Çamaşır yıkarken aynı anda bulaşık bile yıkamanın zorlaşacağını söyledi. Kadınların ilk unutmaya başladığı şey yemek yapmakmış. Yemek yapmak, birçok işi aynı anda planlı bir şekilde halletmek anlamına geliyor çünkü.

"Her şeyi mümkün olduğunca basitleştirmelisiniz. Bir de tek seferde sadece tek bir işi yapma alışkanlığı geliştirin."

Doktorun tavsiyesini dinlemeye karar verdim. Şimdilik kalan tüm yeteneklerimi seferber etmem gerekiyor. Herif kolay bir rakip değil. Hem genç hem cüsseli hem de silahlı. Kısa sürede Inhi'nin kalbini çalıp ondan evlilik sözü alacak kadar da ağzı iyi laf yapıyor. Inhi'ye yaklaşmasının iki amacı var muhtemelen. İlki beni incelemek, ikincisi de Inhi'yi

öldürmek. Gerekirse benden de kurtulacak elbette. Adam zaten benim Alzheimer hastası olduğumu biliyor. İlla öldürmeye gerek olmadığı kanaatine varırsa çok zorlamayacaktır. Benden çok Inhi için ağzı sulanıyordur. Elimi çabuk tutup ondan önce bu işi bitirmeliyim. Basında çıkan haberlere bakılırsa adam belli ki genç kadınları kaçırıp uzun süre işkence ettikten sonra öldürüyor.

Yirmi beş yıl sonra yine en iyi yaptığım işe döndüm. Ama artık çok yaşlıyım. Yirmi beş yıl öncesine kıyasla daha iyi olan bir şey varsa o da bu sefer güvenli bir şekilde geri çekilmek zorunda olmamam. Av denilen şeyin iz sürme ve yakalama sürecinden oluştuğu söylenebilir. Aksine cinayette hedefi yakalamaktan ziyade güvenli bir şekilde cinayet mahallinden sıyrılmak önceliklidir. Yakalamak önemlidir, ancak yakalanmamak da gerekir. Bu sefer farklı. Tüm gücümü adamı yakalamak için kullanacağım. Dolayısıyla bu seferki cinayet değil, avlanma.

Avlanırken ilk olarak avın güzergâhı bulunmalıdır. İkinci aşama bir ağaç bulup saklanmaktır. Sadece tek seferlik fırsatı kaçırmadan yakalamak üçüncü adımdır. Başarısız olunması durumunda tekrar ilk aşamaya dönüp tekrar edilmesi gerekir.

Cute Bak'ı yakalamaya karar verdiğim andan itibaren birdenbire iştahım yeniden açıldı. Hem iyi uyuyabiliyorum hem keyifliyim. Bunu Inhi için mi yapıyorum, yoksa hoşlandığım için mi, yavaş yavaş karıştırmaya başlıyorum.

*

Cute Bak, Batı tarzı iki katlı bir evin ilk ve bodrum katını kullanıyor gibi. Küçük tarlanın oradan dönüp geriye bakınca bir zamanlar ahır olarak kullanılan yapı gözüküyor. Cip ahırın içine doğru burnunu sokmuş, kıç tarafı dışarıda kalacak şekilde park edilmişti. Kapıyı itip bahçeye girmedikçe evin içindeki hareketliliği incelemek zordu. Çalılardan oluşturulmuş çitler o kadar akıllıca konumlandırılmış ki çevreden görünmeyi neredeyse tamamen engelliyordu. Böyle evler mahremiyeti koruyor olabilir, ancak dışarıdan gelen davetsiz misafirlere karşı savunmasızdır. Çünkü bir kere içeri girdin mi dışarıda ne olup bittiğini bilmek imkânsızdır. Yani bu demek ki, Cute Bak dış düşmanlarla ilgili zerre endişe taşımıyor. Kendi evimi tek başıma yeteri derecede koruyabilirim fikrinde. Onun için tek düşünülmesi gereken dışarıdaki gözler. Evin bu hali sahibinin ne düşündüğünü sessizce anlatıyor.

Üst katta yaşlı bir kadın yalnız yaşıyor. Yetmişi geçkin gösteriyor. Cute Bak'ın nesi acaba? Orada yeni mi yaşamaya başladı, yoksa akrabası falan mı? Neyse bu kadın bir şeye engel olmayacaktır. Beli bükülmüş, doğru düzgün hareket edemiyor. Yoruldum. Bugünlük bu kadar.

*

İşe gitmeye hazırlanan Inhi'nin boynunda kızarıklık var. Biri boğazını sıkmış gibi sanki. Inhi'ye boğazına ne olduğunu sordum. Refleks olarak boynunu geri çekti, boynunu tamamen gizlemek ister gibi. Inhi'yi sıkıştırdım. Bunu sana o herif mi yaptı, diye sordum.

"Herkesin yanında o herif bu herif diye konuşup durma!"

"O zaman boynuna ne oldu?"

Inhi içeri girip onu boğazladığımı söyledi. Buna inanmak da inanmamak da çok zor. Benimle ilgili her şey öyle.

"Gerçekten ne oluyor? Sen böyle biri değilsin ki baba. Delirmiş gibiydin. Beni öldürecektin neredeyse."

"Yalan söylüyorsun, yalan!"

"Ne diye yalan söyleyeyim? Artık lütfen gerçeği kabullen. Sen demans hastasısın!"

Inhi, demans kelimesini çekiç gibi savurup vurdu. Gücüm yitiyor. Belli belirsiz bir rüya olarak bile hatırlamıyorum. Perişanım. Eğer gerçekten böyle bir şey yaptıysam Inhi'nin hayatta kalması bile mucize. Kollarım çok güçlüdür. Inhi'den özür diliyorum. Bundan sonra mutlaka kapısını kilitleyip uyumasını söylüyorum. Inhi burnunu çekip gözyaşlarını silerken kararlı bir ifadeyle çekmeceden birkaç gün önce baktığı bakımevinin tanıtım broşürünü çıkarıyor. Ben kafamı çeviriyorum. Fakat Inhi elini geri çekmiyor.

"Baba, ben yoruldum artık. Ayrıca senin için de burası daha iyi olacak. Ben yokken ya başına bir iş gelirse, ne yaparım?"

Anlıyorum. Uyurken birden biri gelip boğazını sıkıyor, olacak iş mi...

"Tamam. Okuyacağım."

Kore yasalarına göre Inhi her an benim onayım olmaksızın beni akıl hastanesine kapatabilir. Bir telefonla ambulans gelir, iri yarı adamlar bana deli gömleği giydirip beni deliler koğuşuna götürebilirler. Bu sonum olur. Ailesi izin vermeyen hastalar artık dışarı çıkamazlar. Miras konusunda şikâyetleri olan aile fertlerinin birlik halinde sarhoş aile reisini

akıl hastanesine kapatıp aralarında pazarlık yaptıklarını bile görmüşlüğüm var. Inhi eğer aklına koyarsa Alzheimer teşhisi konulmuş biri olarak benim icabıma bakabilir. Hemen, şimdi bile.

Bakımevi, akıl hastanesinden çok daha iyidir. Ama henüz ben hiçbir yere gitmek istemiyorum. Öyle ya da böyle dışarıda çok vaktim kalmadı.

"Hadi gel bir görmeye gidelim. Sadece bakabilirmişiz."

Inhi elimi tutup yalvarırcasına konuşuyor. Ben tamam diyorum. Inhi işe gittikten sonra aklıma geldi. Inhi'nin annesini de boğazlayarak öldürmüştüm.

*

Ses kayıt cihazı aldım. Kolye gibi boynuma taktım. Ne kadar basit olursa olsun bir iş yapmaya kalktığımda önce kayıt cihazına sesimi kaydediyorum. Ondan sonra o işi görüyorum. Eğer yapacağım işi o arada unutursam kayıt cihazının yeniden oynat düğmesine basıyorum. Az önce kaydettiğim cümlelerimi dinliyorum. Ondan sonra tekrar işe koyuluyorum.

"Tuvalete gidip işeyeceğim," deyip tuvalete gidiyorum. "Su ısıtıp kahve yapacağım," diye kaydedip su ısıtıyorum. Birkaç dakika önceki ben birkaç dakika sonraki bana emir veriyor. Ben denilen kişi böyle

sürekli bölünüyor. Hiçbir şey düşünmediğim zamanlarda bile boynumda asılı olan cihazı görünce refleks olarak düğmeye basıyorum. Henüz acil olarak lazım değil ama hastalığımın kötüleşeceği zamanlar için hazırlık yapıyorum. Defalarca tekrar edip vücudumun hatırlamasını sağlamalıyım.

*

Yeniden Inhi ile konuşmaya çalıştım. Beni dinlerken sessizce ağlıyor. Ben sadece onu tehlikeden haberdar etmek istemiştim, bu kadar üzücü olan ne ki? Endişeleniyorum sadece. Benim böyle karmaşık duyguları anlamamın bir yolu yok. Acı mı, öfke mi, keder mi, anlayamıyorum. Inhi yaşlı gözlerle yalvardı. Artık Cute Bak ile ilgili kötü konuşma diyor. Acı veriyormuş. İyi kalpli ve iyi huylu bir erkekmiş. Evleneceği adama seri katil ithamında bulunmam fazla değil miymiş, elimde bir kanıt bile olmadan birinden nasıl böyle şüphelenebilirmişim. Neyse, sonunda Inhi anlatmaya çalıştığım şeyi kesin bir şekilde anladı herhalde. Buna da şükür! En azından Inhi'nin aklına o herifle ilgili şüphe tohumlarını ekmek bile bir başarı. Yenilmez general Othello'yu alaşağı eden şey Iago'nun aşıladığı ufak bir şüpheydi.

"Öz babam bile değilsin!"

Bu son sözle odayı terk etti. Doğru laf, ama nedense ağır bir hakaret yemiş gibi hissediyorum.

*

Evde uzanırken birilerinin ayak sesleri geldi bahçeden. Üniforma giymiş beş genç. Önce polis sandım.

"Merhaba."

Üç erkek, iki kadındı. Kim olduklarını sordum. Polis akademisi öğrencileriyiz, dediler.

"Hayırdır?"

Bir ekip çalışması yürüttüklerini söylediler. Uzun süredir çözülememiş bir olayı seçerek inceledikleri bir görevmiş. Birkaç gazete sayfası gösterdiler. Hepsi benimle ilgili olaylardı. Bu da nesi şimdi? Onlarca yıl öncesine ait olayların şaşırtıcı şekilde hafızamda canlanması!

"Bizler bu olayların seri cinayet olduğunu düşünüyoruz. Tabii o zamanlar böyle bir kavram yoktu ama..."

Genç polis adayı öğrenciler coşkulu ve yüksek sesle konuşup gürültü ediyorlar. Kızlar güzel, erkekler de uzun ve yakışıklı. Seri cinayetten bahsederken bile birdenbire kıs kıs gülüyorlar. Siz kendinizi bir FBI oyununda sandınız anlaşılan.

"Ben bir türlü neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Şimdi durduk yere ne diye benim evime gelip rahatsızlık veriyorsunuz?"

Cevap vermek yerine sanki tiyatro oyunundan bir sahneymişçesine yeni biri ortaya çıktı. Ellilerinin ortasında gibi görünen bir adam. Polis akademisi öğrencileri hepsi birden kalkıp ona selam verdiler.

"Tamam, oturun."

Yeni gelen kişi Dedektif An'dı. Kartını uzatarak bana selam verdi. Akademi öğrencilerini tek başına gönderemeyeceğinden kendisinin de öğrencilere eşlik ettiğini söyledi. Kendisi kasıtlı olarak uzak oturuyor, ama mesleki alışkanlıkla gözü yer yer evi tarıyor.

"Siz konuşmaya devam edin."

Dedektif An'ın sözüyle öğrenciler biraz daha yüzleri kızararak bana yüklendiler.

"Bizler bu olay yerlerini bir çizgiyle birleştirdik. Buyurun, siz de bakın."

Öğrencilerin harita üzerinde çizdikleri çizgi sekizgen oluşturmuştu. O sekizgenin merkezinde benim yaşadığım mahalle vardı. Küçük yüzlü, kalkık burunlu kız öğrenci gözleri parlayarak haritayı yüzüme doğrulttu.

"Bizler suçlu varsa bu bölgede..." Bizim mahalleydi. "...bulunuyor olmalı çıkarımına vardık. Tabii halen burada yaşıyordur diye bir şey yok ama..."

Aceleyle varılmış bir sonuç. Uyukluyormuş gibi duran Dedektif An kendisi de fark etmeden başını kaldırıp öğrencilere baktı.

"Bizim mahalle ha?"

"Siz eskiden beri burada yaşadığınız için acaba o zamanlar şüpheli kimseyi görmüş müydünüz?"

"O zamanlar çok casus olurdu. Burası Kuzey'e yakın olduğu için birçokları sınırı geçer gelirdi. Bir arkadaşım birden birkaç gün boyunca ortadan kaybolunca biz amcası geldi herhalde dedik. Kuzey'den gelen amca. Gizli kapaklı yaşadı ama herkes anladı tabii. Yürüyüş yaparken casus diye yakalanıp soruşturma geçiren çok yabancı olurdu."

"Biz casus aramıyoruz."

En uzun boylu erkek öğrenci dayanamayıp araya girdi. Ben elimle onu durdurdum.

"Yani demek istediğim o dönemde şüpheli kimse olsa bile çoktan kaç defa casus diye yakalanırdı. Casus ihbarıyla bir gecede milyoner olunan bir dönemdi."

"Ha, casus diye yakalanıp salıverilenlerin arasında bir suçlu olabilir, diyorsunuz. Peki biz onu nasıl bulacağız?"

Fasulye sırığı gibi olan çocuk, arkadaşlarına dönüp sordu.

"Polis merkezinde böyle bir kayıt kalmış mıdır?"

"Yok."

Uzakta oturan Dedektif An kestirip attı.

"Yok mu?"

İnce yüzlü kız öğrenci Dedektif An'a didiklercesine sordu. Yüzünde hafif bir suçlama ifadesi vardı. Özgüven dolu genç akademi öğrencileri, Amerikan dizisi CSI falan izleyip polis olmayı hayal eden çocuklar köy karakolunun şiddet suçları birimi dedektiflerini filan bile umursamıyorlardır. Ama siz olsaydınız, o zaman siz bu bölgenin polisi olsaydınız beni hiç yakalayabilir miydiniz? Doğru düzgün bir iş birliği yapılmazdı, ilk soruşturma bile yoktu, bin bir çabayla yakalanan şüpheliler suçsuz çıkar, salıverilirdi. İçlerinden birkaçı sorgu esnasında işkenceye maruz kalmış, demokrasiden sonra devlete dava açarak tazminat kazanmışlardı.

Dedektif An anlatmaya başladı:

"80'lerin nasıl bir dönem olduğundan haberin var mı? Gangvon bölgesi polisinin bile kask takıp Seul üniversitelerinin önünde molotof kokteyliyle vurulduğu bir dönem. Köyde bir iki kişi ölmüş, kimsenin umurunda mıydı?"

Dedektif An, bahçeye çıkıp bir sigara yaktı. Akademi öğrencileri de onun arkasından kalktılar. Hepsi ayakkabılarını giydiği sırada bir erkek öğrenci kulağıma fısıldadı.

"Dedektif An, o vakaların bazılarını üstlenmiş. Ama hâlâ hafta sonu olunca o suçluyu yakalayacağım diye dönüp duruyor. Zaman aşımına uğramış olaylar. Kesin içinde bir şeyler kalmış."

Bahçede ayakta duran bir kız ekledi.

"Köylülere dikkat etmek gerekir. Göründüklerinden daha inatçıdırlar."

Gençler ne söylediğini bilmiyor. Bu iyi bir şey.

Sigarasını içen Dedektif An birden aklına bir şey gelmiş gibi tekrar evin dışındaki verandaya geldi.

"Aileniz yok mu?"

"Kızım var."

"Aa..."

Uzun süre yalnız yaşayagelmiş bir adamı, yalnız kurdu arıyor olmalılar. Polis akademisi öğrencileri dışarıda mahalleyi turlarken Dedektif An onların arkasından gitmeyip evin dışındaki verandaya kıçını koydu.

"Sizin yanınızda böyle söylemem çok uygun değil belki ama insan yaşlandıkça her bir yeri arızalanıyor." Dizlerine hafifçe vurdu. "Biri ikimizi görse yıllardır mahalleden arkadaş olduğumuzu zanneder."

"Bir yeriniz mi ağrıyor?"

"Şeker, eklem iltihabı, tansiyon... Hasta olmayan bir yerim yok. Bunlar hep o herifin izini sürmekten. Artık yeter."

"Biraz rahat bir yerde dinlenin isterseniz."

"Ne zaman ki mezara girerim, o zaman rahat rahat dinlenirim."

"Neden olmasın. Mezar en rahat yer ne de olsa."

Bir an sessizlik oldu.

"Herkesin böyle bir meselesi yok mudur? Ölmeden önce mutlaka tamamlamak istediği bir işi..." dedi dedektif.

"Tabii, vardır. Benim de var bir tane." Onayladım onu.

"Nedir?"

"Şöyle bir şey var. Az önce öğrencileri duydum, hâlâ o herifi arıyormuşsunuz ya, bulsanız neye yarar? İçeri bile tıkamayacaksınız."

"Ben de bilmiyorum neden sürekli o olaya döndüğümüzü. Bu aralar daha da fazla. Ayrıca o adama kendisini unutmadığımızı, hâlâ onu aradığımızı bildirmeliyiz hiç değilse. Ayaklarını uzatıp rahat rahat yatamasın."

Dedektif An, sen biliyorsun demek cinayetin ne olduğunu, geri döndürülemez eylemin gücünü. Orada bizi derinlerine çeken bir büyü var, değil mi? Fakat Dedektif An, ben her zaman ayaklarımı uzatıp yatıyorum.

"Siz yine de sağlığınıza dikkat edin. Ben bugünlerde sık sık unutkanlık yaşıyorum."

"Yaşınıza göre gayet dinçsiniz oysa."

"Benim yaşımı biliyor musunuz?"

İrkildiğini hissettim. Ben anlamamış gibi yapıp konuyu değiştirdim.

"Doktorun söylediğine göre beynim küçülüyormuş. İleride kurumuş bir cevize dönecek."

Dedektif An, hiçbir karşılık vermedi.

"Yarın buraya bir dedektifin geldiğini de unutabilirim."

*

Öğrenciler gittikten sonra bile heyecanım dinmiyor. Onları karşıma alıp anlatmak istiyorum. İlk cinayetimden sonuncusuna kadar. Hâlâ tüm canlılığıyla hatırladığım o olayların tümünü. O ışık saçan gözlerinizle beni dinleyeceksiniz, değil mi? Baktığınız o kayıtlarda özne yok. Yalnızca nesne ve yüklemin yan yana sıralandığı yetersiz kayıtlar. Orada "adı soyadı bilinmez" olarak yazılmış o isim var ya, işte ben o ismim, ben o özneyim. Tüm bunları ölümüne anlatmak istiyordum. Ama zar zor dayandım. Hâlâ yapmam gereken bir iş daha var.

*

Şehir merkezine gidip geldim. O arada eve birinin geldiğine dair izler var. Dikkatli davranmış ama evi aradığı aşikâr. Bazı eşyaları ne kadar arasam da bulamıyorum. Belli ki alıp götürmüş. Hırsız mı acaba? Bugüne kadar eve hiç hırsız girmemişti.

Akşam işten dönen Inhi'ye eve hırsız girdi dedim. Inhi acınacak bir yüzle bana bakıp öyle bir şey olmadı, dedi. Neyin kaybolduğunu sordu ama hatır-

layamadım. Ama kesinlikle bir şeyler kaybolmuştu. Hissedebiliyorum ancak dile getiremiyorum.

"Demans hastaları genelde böyleymiş. Gelinine de hırsız dermiş, hemşireye de."

Tamam, buna hırsız yanılgısı deniyor. Onu ben de biliyorum. Ama bu yanılgı değil. Kesinlikle bir şeyler kayboldu diyorum. Günlük ve kayıt cihazı üstümde olduğu için sağlamdı ama başka bir şey yok olmuştu.

"Tamam ya, köpek yok. Köpek kayboldu."

"Baba, bizim evde köpek ne gezer?"

Çok garip. Halbuki kesin bir köpek var gibiydi.

*

Memleketimin kiraz çiçekleri çok güzeldi. Japon sömürgeciliği döneminde Japonların diktiği kiraz ağaçlarının oluşturduğu tünelin altında bahar oldu mu insanlar uzun kuyruklar oluştururdu. Kiraz çiçeklerinin tüm görkemiyle açtığı zamanlar özellikle o yolun çevresinden yürürdüm. Çiçeklere uzun süre bakmak korkutucu gelirdi. Çiçekler sert ve dobradır. Şimdi o kiraz çiçekleriyle kaplı yol sık sık aklıma geliyor. Neydi o kadar korktuğum acaba? Altı üstü bir çiçekti.

*

Ben bir kere bile tutuklanmadım şimdiye kadar. Ama hapishaneyi düşünmeden duramıyordum. Karman çorman rüyalarımda daha önce hiç girmediğim hapishane koridorlarında yürürdüm. Kaldığım koğuşu arar ama bir türlü bulamazdım, kafam allak bullak olurdu. Bazen başkalarıyla dolu bir koğuşa yerleştirilirdim, ama o koğuşta öldürdüğüm insanlar yüzlerinde büyük bir gülümsemeyle beni bekliyor olurdu.

Televizyonda gördüğüm ya da kitaplarda okuduğum hapishane benim için demirden bir dünya. O demir kapıların açılırken çıkardığı ses. Göğe doğru yükselen hapishane duvarlarının üstünü bir çiçek gibi süsleyen dikenli çit. Bilekleri sıkı sıkı kavrayan kelepçe ve prangalar. Şangır şungur ses çıkaran tabak çanak ve tepsiler. Mahkûmların giydikleri üniformaların rengi bile demiri çağrıştırır.

Her insanın kafasında bir kurtuluş imgesi vardır. Sıcacık güneşin ısıttığı İngiliz tarzı bir bahçe ya da çimle kaplı bir bahçe de olabilir. Balkonu saksılarla dolu İsveç tarzı bir ev de olabilir bu, geleneksel bir ev de. Ben hep hapishaneyi düşündüm. Koltuk altı, kasık ve vücudunun her yerinden ter kokusu gelen kaba adamları düşündüm. Mahkûmlar beni katı bir hiyerarşiyle ehlileştirecekler, o arada ben kendimi

tamamen unutabilecektim. Bir an bile durmayan vızır vızır işleyen vicdanımı susturabilecektim.

Kafamda hapishane hücresine dair bir hayal de vardı. Tabutu andıran küçücük bir odaya kapatılmış, ellerim arkadan kelepçeli dilimle tabağı yaladığım sahne tekrar tekrar gözümün önüne gelirdi. Zavallı, üstüne basılmış ve bitap düşmüş halde terk ettiğim dünyaya, toprağın dünyasına had safhada özlem duyarak kıvranacağım. Bu hayal, çok heyecan verici bir haz olarak yol gösterdi bana. Belki de kim bilir, çok uzun süredir her konuda tek başıma karar aldığım ve uyguladığım bu hayattan sıkılmıştım. Şeytani benliğimin özgürlüğünü sıfırlayan bu dünya, bana asıl orası hapishane, orası hücredir. Kimseyi öldürüp gömemeyeceğim, düşünmeye cüret bile edemeyeceğim o yer, bedenim ve ruhumun tamamen yok olacağı yer. Benliğimi sonsuza kadar kaybedeceğim yer.

*

Şehir stadyumu. Akın akın doluşan insanlar geliyor aklıma. Kuzey Kore'den komünist gerilla yollamışlar, Amerikan savaş gemisini esir almışlar, first lady'yi vurmuşlar diye insanlar gösteri amaçlı toplanmışlardı. Konuşmacılar çıkıp boğazları patlarcasına o kızıl domuz Gim İlsıoŋ'u gebertelim, Komünist

Parti'nin hakkından gelelim diye bağırıyordu. Çocuklar en önde kafalarını kaldırıp kürsüye bakıyorlardı. Bizler ne olacağını biliyorduk. Kanın dökülece-ği, insan bedeninin kesileceği sahneyi bekledik.

"İşte şu kişi."

Bir arkadaş platformun arka tarafında oturan adamı göstererek, "Bugünkü adam bu, kesin," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Çete mensubu ya!"

Gerçekten de göze çarpıyordu. Onun dışında herkes bölgenin önde gelenleriydi. Vali, emniyet müdürü, general, bölge eğitim müdürü, okul müdürleri. Yalnızca o bedenen hayatta kalmış insana özgü bir şekilde gerim gerim gergindi. Göğsü o kadar kabarıktı ki düğmelerini ilikleyemiyordu.

Biraz sonra arkadaşından işaret alan adam alkışlar eşliğinde platforma çıktı. Eylem zirveye taşınıyordu. Kadınlar arka arkaya heyecanla feryat ederek yığılmaya başladılar. O çıkınca pamuklu etek giymiş iki kadın kâğıdı kaldırıp onun önündeki yerlerini aldılar. O, "Komünist partinin itlerini, o köpekleri yeryüzünden silelim!" diye bağırıp göğsünden bıçağı çıkardı. Kadınlar çığlıklar atarak gözlerini kapattı-

lar. O, hiç tereddütsüz bıçağı saplayıp kendi serçe parmağını kesti.

"Kahrolsun komünistler!"

İki kadın onun kanıyla yazdığı yeminini iki yanından tutarak havaya kaldırdı. Bununla birlikte askerî marş "Antikomünist Meşale" askerî bando performansıyla halk stadında yankılandı. Bu güzel vatanı koruyan biz. Erkek ruhuyla bugünü yaşıyoruz. Mermi ve ateş denizinde diz çökerken analarımız, kardeşlerimiz yataklarında rahat uyusun diye. Silah arkadaşım, kendi vatanımı ben korurum. Komünizmi yok eden meşalenin altında canımı veririm.

Stadın bir tarafında bekleyen ambulanstan inen sağlık görevlileri ona doğru koşuyor. Gerek yok, diye bağırıyor. Akan kanını gören genç çete üyesi aşırı heyecanlanıyor. Etrafı çevrilmiş hayvan gibi dört bir yanına bakıyor. Arka tarafta oturan emniyet müdürü yaklaşıp bir şeyler fısıldayınca işte o zaman siniyor. Sağlık görevlileri onu alıp kürsüden inerek kanamayı durduruyor. Bu gösterilerde her zaman çete üyeleri kürsüye çıkar, parmaklarını keser ve kahrolsun komünizm diye haykırırdı. Sanki gösteri ancak kürsüye kan sıçradığında bitecekti. Duyumlarımıza göre karakolda çetelerle iş birliği talebinde bulunulurmuş. Böylece çete üyesi kürsüye çıkacak yardakçısına işaret edermiş. Merak

ettim de her bölgede o kadar çok gösteriyi yönetecek kadar çete üyesi var mıymış... Fakat birden bir gün bütün bu eylemler durdu. Cumhurbaşkanı en yakını tarafından vurularak öldürüldü.

İnsanlar Komünist Parti denen bir hayaletin peşindeyken ben sadece kendi avcılığıma devam ettim. 1976 yılında öldürdüğüm bir adam, silahlı askerî casus tarafından öldürüldü şeklinde kayıtlara geçti.

"Katilin kurbanını vahşice katlettikten sonra Kuzey'e kaçtığı düşünülüyor. Cinayetin vahşice işlenmiş olmasına bakılırsa Kuzey'in kukla rejiminin işi olduğu açık."

Cinayet bir hayalet tarafından işlendiğinden, katilin peşine düşmeye de gerek yoktu.

*

Şehir merkezinden dönerken mahallenin girişinde tanımadığım bir adamla çarpıştım. Genç adam kollarını önde birleştirmiş, gözlerimin içine bakıyordu. Kim ki bu? Bana kim böyle düşman bakar? Korktum, endişelendim. Kaç zamandır böyle düşünmeye alıştığımdan ilk başta yine dedektif olabileceğini düşündüm. Eve girip notlarımı karıştırınca fark ettim. Herif Cute Bak'tı.

Bu adamın yüzü neden bir türlü hafızama kazınmıyor? Sıkıldım. Neyse unutmadan önce yazıyorum zırt pırt karşıma çıkışını.

*

Inhi yeniden bakımevinin konusunu açtı. Gidip bir görelim diyor. Birden demans hastası yaşlıların nasıl bir yaşam sürdüklerini merak ettim. O yüzden gitmeye karar verdim. Ama Inhi sinirlendi. Neden sinirlendiğini sorunca, "Ne sinirlenmesi?" deyip birdenbire inatlaştığımı söyledi.

"Ben mi? Hatırlamıyorum."

Inhi beni yeniden ikna ediyor. Bu yüzden hemen Inhi'yi takip ediyorum. Sonradan kayıt cihazını dinleyince arabada giderken Inhi'ye soruyorum, nereye gidiyoruz diye. Inhi sabırla cevap veriyor. "Sen bakımevine gitmek istediğin için şu an oraya gidiyoruz. Sadece bir bakacağız."

Inhi kamerayla bakımevinin yer yer fotoğraflarını çekti. Daha sonra hatırlamama yardımcı olsun diye. Ben ses kaydı yapıp not aldım.

Yaşlılar huzurlu görünüyorlardı. Hep beraber masa oyunu oynayan yaşlıların arasında oturdum bir süre. Bana yakın davrandılar. Taşları üst üste bindirme

oyunu kolay değildi. Habire yıkılıp duruyordu. Ama onlar yine de eğleniyor görünüyorlardı.

"Ne kadar eğleniyorlar bak," dedi Inhi bana.

O bilmiyor. Benim peşinde olduğum eğlencede başkasına yer yok. Ben başkalarıyla hep beraber yapılan işlerden zevk aldığımı hatırlamıyorum hiç. Ben her zaman kendi iç dünyamın derinliklerine girmiş, orada uzun uzun keyif almışımdır. Evcil hayvan olarak yılan besleyenlerin yılana yiyecek olarak hamster vermeleri gibi benim içimdeki canavar da hep yiyecek istedi. Başkası ancak o zaman benim için anlamlıydı. Yaşlıların el çırpıp keyif aldıklarını görünce içimde onlara karşı aniden bir nefret uyandı. Gülmek zayıflıktır. Başkasına karşı kendini savunmasız hale getirmek anlamına gelir. Kendini yem olarak sunmanın işaretidir. Gözüme güçsüz, adi ve çocukça göründüler.

Inhi ile yaşlıların sohbet ettiği dinlenme odasına da girdik. Sohbetleri devam etmedi. İleri düzey bir demans hastası anlamsız şeyler tekrar edip duruyordu; diğer hastalar da hem onun söylediklerini dinliyor hem de aynı anda kendi akıllarına geldiği gibi konuşuyorlardı. Gülünecek pek bir şey olmasa da kahkahalar havada uçuşuyordu. Inhi, bize eşlik

eden sosyal hizmet görevlisine, "Birbirlerini nasıl anlayıp sohbet ediyorlar?" diye sordu.

Görevli herhalde daha önce de bu soruyu almış olmalı ki tereddüt etmeden yanıtladı. "Nasıl ki sarhoşlar kendi aralarında eğleniyor, sohbet etmek için mutlaka bir mental kapasite şart değil."

Defterimin her yerinde alakalı alakasız "gelecek hafızası" notu var. Acaba ne için yazmıştım ki? Benim yazım olduğu kesindi fakat ne anlama geldiğini ne kadar düşünsem de anlayamıyordum. Geçmiş olayları anımsamak değil midir ki hatırlamak? Ama "gelecek hafızası" yazmışım. İnternette "gelecek hafızası" diye aratınca ileride yapılacak şeyi hatırla anlamına geldiğini anladım. Bir demans hastasının en önce unuttuğu şey budur, diye yazıyordu. Geçmiş hafızasını kaybedince kim olduğunu unuturken geleceği hatırlamayınca kişi devamlı anda kalıyor. Geçmiş ve gelecek olmazsa şu anın ne anlamı olabilir ki? Ama ne yapalım, raylar son bulunca tren durmak zorunda kalır. Neyse, önümde önemli bir iş var ve endişeliyim.

*

Ben sessiz dünyayı seviyorum. Şehirde yaşayamam. Çok gürültülü geliyor. Bir sürü tabela, levha, insan ve onların yüz ifadeleri. Ben bunları çözümleyemiyorum. Korkuyorum.

*

Uzun süre sonra toplantıya gittim. Bölgedeki edebiyatçılar da yaşlanmış artık. Bir zamanlar hararetle roman yazan biri soyağacını araştırıyor. Gönlü ölenlere kaymaya başlamış. Eskiden şiir yazan birkaçı kaligrafiye merak salmış. Bu da işte ölülere ait bir kültür.

"Artık başkasının yazdığı şiirleri seviyorum," dedi bir yaşlı. Diğer yaşlı takılıyor.

"Doğu sanatının özünde aslında taklit vardır."

Yaşlanınca hepsi Doğu'ya dönmüş.

Meslek lisesi müdürlüğünden emekli bir ihtiyar var. Herkes o zamanki unvanıyla Müdür Bey diye sesleniyor ona. Bana son zamanlarda şiir yazıp yazmadığımı soruyor.

"Tabii yazıyorum."

Göstermemi istiyor.

"Çok öyle gösterilecek bir şey yok."

"Olur mu, yine de hâlâ yazman harika."

"Yazmaya çalışıyorum diyelim. Pek olmuyor, yaşlandığımdan mıdır nedir?"

"Neyle ilgili yazıyorsun?"

"Her zamanki konular canım, ne olacak başka."

"Yine o adamın kanı, ceset falan gibi şeyler mi? Yaşlandıkça insanın kalbi yumuşamalı be oğlum."

"Epey yumuşadı zaten. Ölmeden önce şöyle doğru dürüst bir şey yazıp gitsem ne iyi olur."

"Öyle bir şey oldu mu ertelemeden yazmak lazım. Yarın sabah gözlerimizi açacağımızın garantisi var mı?"

"Tabii canım."

Hep beraber kahve içiyoruz. "Bu aralar eskiden okuduğum klasikleri tekrar okumaya başladım. Yunan klasiklerini," diyorum.

"Ne okuyorsun?"

"Trajedi ya da epik şiir gibi şeyler. Oedipus'u da okuyorum, Odysseia'yı da."

"O tarz şeyleri hâlâ okuyabiliyor musun?"

Müdür benim okuma gözlüğümü eline alıp oynuyor:

"Bazı şeyler asıl yaşlanınca fark ediliyormuş."

Tuvalete gidip kayıt cihazını kontrol ettim. Hepsinin tam olarak kaydedilmesi lazım.

*

Kitaplıkta hoşuma giden bir şiir keşfettim. Duygulu bir şekilde tekrar tekrar okuyup ezberlemeye çalışırken fark ettim ki benim yazdığım şiirmiş.

*

Notlarıma bakarken yine şaşkınlığa uğradım. Polis akademisi öğrencilerinin gelip gittiği hafızamdan tamamen silinmiş. Artık sık sık başıma gelen bir şey olmasına rağmen bir türlü alışamıyorum. Unuttuğum şeylerden farklı. Hiç olmamış gibi hissediyorum. Sanki Antarktika gezisi ya da polisiye romandan bir sayfa okuyormuşum hissi. Fakat yazı kesinlikle bana ait. Hiç hatırlamıyorum ama tekrar yazıyorum. Dün polis akademisinden beş öğrenci ve Dedektif An diye biri geldi.

*

Bu aralar eski hatıralarım yeniden capcanlı gözümün önüne geliyor.

İlk hatıram: Avlunun tam ortasına yerleştirilmiş leğene oturmuşum, etrafa su sıçratıyorum. Sanırım banyo yapıyordum. Bedenim leğene tamamen

sığdığına göre muhtemelen üç yaşlarındaydım. Bir kadının yüzü benimkine değecek kadar yakın. Annemdir herhalde. Etrafımda diğer kadınlar da gelip gidiyordu. Annem sanki çarşıdan alınmış bir ahtapot gibi oramı buramı hoyratça ovalayarak yıkıyordu. Ensemde annemin nefesini hissettiğim an capcanlı, gözlerimi delen güneş ışığından yüzümü buruşturduğumu hatırlıyorum. Kız kardeşimle ilgili bir hatıra olmadığına göre demek ki o doğmadan önceydi ya da o başka bir yerdeydi. Banyomun bitmesine yakın annemin pipimi yakalayıp bir şeyler söylediğini hatırlıyorum ama oradan sonrasına dair bir anım yok. Pipi çekildiğinde neden popo ağrır, ne garip, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Bir de bir yerlerde kadınların kikir kikir gülüşmeleri dışında başka bir şey yok.

İnsan zaman denen parmaklıkların arkasına kapatılmış bir suçlu. Demansa yakalanmış insan duvarların gitgide daraldığı hapishaneye kapatılmış bir suçlu. Duvarlar gittikçe daha hızlı daralıyor. Nefesim kesiliyor.

*

Polis akademisi öğrencilerinin gelip gitmesi nereden bakarsan bak rahatsız edici. Cute Bak'ı yakalamamın önünde bir engel oluşturmasalar bari.

*

Inhi gece boyu eve gelmedi. En kötüsünü düşünüp kendimi hazırladım. Gün ağarır ağarmaz o adamı bulacağım diye kafama koyup tüm hazırlıklarımı tamamladım. Bilincim aniden bulanmış, o sırada dalmışım. Kendime gelince fark ettim: Inhi'nin o arada eve uğrayıp çıktığı belliydi. Güneş gökyüzüne yükseliyordu.

Bana karşı mı geliyor?

Notları karıştırınca ya da kayıtları dinleyince kesinlikle hatırlamadığım şeylerin kayıtlı olduğunu fark ediyorum. Hafızamı yavaş yavaş kaybettiğim için bu doğal. Belleğimde yer almayan kendi eylemlerimi, düşüncelerimi, sözlerimi okumak garip hissettiriyor. Gençken okuduğum Rus romanını uzun zaman sonra yeniden okuyorum sanki. Hem arka plan hem de karakterler tanıdık. Ama yeni. Böyle bir sahne var mıydı?

*

Inhi'ye dün gece neden eve gelmediğini sordum. Saçını kulağının arkasına iterek gözlerini kaçırdı. Duymaktan hoşlanmadığı şeye tahammül etmeye çalışırkenki alışkanlığı bu. Bu alışkanlığı bana Inhi'nin küçüklüğünü hatırlatıyor. Hiçbir şey bilmeyen, sırtını bana dayayan o küçük çocuğu.

"Geçti gitti."

Konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Neden âdetin olmayan şeyler yapıyorsun? Neredeydin?"

"Neredeysem neredeydim yaa!"

Cümlesinin sonunu her zamankinden farklı olarak uzatıyor. Öyle birden öfkelendiğine bakılırsa belli ki o herifle beraberdi. Artık bir mazeret bile sunmayan Inhi. Nasıl olsa unutacağımı düşünüyor olmalı. Benim böyle anbean kayıt tuttuğumu bilmiyor tabii.

"O herif Mavi Sakal."

"Ne sakalı? O sakal bırakmıyor."

Inhi bilgisiz.

*

Adam Inhi'yi neden öldürmüyor olabilir? Bir tür rehine olarak mı tutuyor acaba? Kendisini ihbar edemeyeyim diye Inhi'yi yakınlarında mı tutuyor?

Ancak o şekilde önce benim işimi görecek. Ne tereddüt ediyorsun Cute Bak?

*

Inhi telefonda arkadaşıyla konuşuyor. Ben kapıya kulağımı dayayıp gizlice konuşmalarını dinliyorum. Inhi Cute'ye abayı yakmış belli ki. Durmadan ondan bahsediyor. Ne kadar iyi biri olduğunu, kendisine ne kadar iyi davrandığını anlatıp duruyor. Olduğu gibi çiğ haliyle âşık bir kadın sesi ilk defa duyuyorum. Inhi hiç sıcak bir aile yuvasında büyümedi. Küçük yaşta anne babasını kaybetti, sonra da benimle yaşadı çünkü. Şimdi ilk defa sıcak bir yuva kurma hayaliyle yanıp tutuşuyor. İyi de Inhi, o kişi neden illa bu adam olmak zorunda? Âşık olduğun adamın kaderi de annenle baban gibi benim ellerimden mi olmak zorunda?

*

Cute'yi bir an önce öldürmek istiyorum. Ama ha bire kendimden geçip duruyorum. Telaşlıyım. Ya hiçbir iş göremez hale gelirsem? İçim kararıyor.

*

Inhi'nin cüzdanında Dedektif An'ın kartvizitini buldum. Dedektif neden benim peşimde olabilir ki? Bu onun son arzusu mu?

Onu Cute'ye karşı uyardıktan sonra Inhi açıkça benden uzaklaşmaya başladı. Yine de onu kırmamaya çalışıyorum. Inhi, bir gün beynim tamamen küçülüp hiçbir şey hatırlamadığımda, hiçbir şeyi istediğim gibi yapamadığımda ya da ben ölüp mezara girdikten sonra notlarımı okuyacak. Kayıtlarımı dinleyecek. Ve işte o zaman benim nasıl biri olduğumu anlayacak. Kendisi için ne hazırladığımı öğrenecek.

"Gündüz araştırma merkezine bir dedektif geldi," dedi. Muhtemelen Dedektif An'dı. "Annemle ilgili sorular sordu."

"Sen ne dedin?"

"Ne biliyorum ki, bilmiyorum dedim tabii."

"Şimdi ne diye gelip anneni deşeliyor ki?"

"Ben nereden bileyim? Tam tersine asıl ben bildiği bir şey varsa paylaşmasını rica ettim."

"Ne dedi peki?"

"Tamam, dedi. Ama garip bir şey var."

"Ne?"

"Sen öz annemin öldüğünü söylemiştin ya... Dedektif An kayıp vakası olduğunu söylüyor oysa. Öz babamın hastaneden verilmiş ölüm belgesi de ölüm ilanı da varmış ama annemin yokmuş. Uzun süredir kayıp olduğu için ölü olarak kayıtlara geçmiş. Bu nasıl oldu? Çok garip."

"Sen de böyle mi söyledin Dedektif An'a? Garip olduğunu mu söyledin?"

"Evet. Öyle deyince Dedektif de onayladı."

"Çocuk esirgeme kurumu müdürü bana böyle söyledi. Annenin öldüğünü söyledi. O yüzden ben de böyle biliyordum."

"Öyleyse annem şimdi nerededir acaba?"

"Bilmiyorum. Belki de yakınlardadır."

Mesela bizim evin bahçesinde.

*

Kayıt cihazını tekrar dinleyince birkaç gün içinde birçok şarkı kaydettiğimi fark ettim. Çuca Gim ve Yıonğpil Co'nun şarkıları. İnsu Bak'ın "Bahar Yağmuru" da var. Bahar yağmuru, beni ağlatan bahar yağmuru. Ne zamana kadar yağacak? Kalbimi bile ağlatan bahar yağmuru.

Neden bu şarkıyı söylemişim acaba?

Bilmiyorum.

Bilmediğim için sinirleniyorum. Hepsini silmeye çalıştım ama beceremeyince bıraktım.

*

Öğle uykusundan uyanıp gözlerimi açınca gördüm ki Cute Bak başucumda oturuyordu. Kalkamayayım diye de alnımdan hafifçe bastırıyordu. Cute benim kim olduğumu biliyormuş. Sordum. Kim olduğunu biliyorum da ne demek? Dedi ki, seninle ben aynı soyuz. İlk görüşte anlamış bunu. Ayrıca benim onu anladığımı da tek bakışta fark etmiş.

"Beni öldürecek misin?"

Başını sallayarak hayır dedi. Daha eğlenceli bir oyun hazırladığını söyledi. Ve kapıyı açıp odadan çıktı. İşte, tahminimde yanılmamıştım. Peki ama herifin hazırladığı oyun ne acaba?

Utanma ve suçluluk duygusu: Utanç kişinin kendi kendine utanmasıdır. Suçluluk duygusunun temelinde başkası vardır, kişinin kendisinin dışında. Başkasına rezil olma. Suçluluk hissetse de utanç hissetmeyenler var. Onlar başkalarının vereceği cezadan korkuyorlar. Ben utanıyorum ama suçluluk hissetmiyorum. Başkasının ne diyeceğinden ya da

beni suçlu bulmasından hiçbir zaman çekinmedim. Fakat korkunç derecede utanıyorum. Sadece bu sebepten öldürmek durumunda kaldığım insanlar var, –benim gibi insanlar daha tehlikeli.

Cute Bak'ın, Inhi'yi öldürmesine izin verirsem bu utanç verici olur. Kendimi affedemem.

Hayatta olduğum süre boyunca birçok canın yaşamasına izin verdim. Dilsiz hayvanlar dahi olsa.

Kendime geldiğimde Dedektif An ön taraftaydı. Ne zamandan beri bizim evin verandasında oturmuş benimle sohbet ediyordu, hiçbir fikrim yok. Konuşması devam ediyordu. Ortasından izlemeye başladığım bir dizi gibi.

".....çıka çıka bir de o dükkân çıkmasın mı! Ben delirir miyim delirmez miyim?"

"Hangi dükkândan bahsediyorsunuz?" diye lafını kesip sordum.

"Sigara dükkânını diyorum, her zaman sigara aldığım o dükkân."

"Ne olmuş o sigara dükkânına?"

Dedektifin bir ayınınkilere benzeyen bakışları ilgisiz ve keskindi.

"Gerçekten hafızanız gidip geliyor demek..... Ölen kadın o sigara dükkânında çalışıyormuş diyorum."

Şimdi anlıyorum meseleyi. Benim sekizinci kurbanım sigara dükkânında çalışan bir kızdı. Dedektif o dükkânın düzenli müşterisiymiş meğer. İyi de laf nasıl oldu da buraya geldi?

"Yani?"

"O kız hâlâ rüyalarıma giriyor. Lütfen katilimi yakalayın, diye yalvarıyor."

"Mutlaka yakalayın."

"Yakalayacağım," diye yanıtladı dedektif.

"Ama şu an dışarıda özgürce gezen seri katili yakalamak daha öncelikli değil mi?"

"Onu müşterek soruşturma birimi üstlendi. Ben daha önemsiz işlere baktığım için hobilerimle uğraşıp gitmeliyim."

Dedektif An, cebinden sigara paketini çıkarıyor.

"Sağlığa zararlı bu sigara demansa iyi geliyormuş."

Bir bahane gibi tekrar ederek sigarayı çıkarıp ağzına koydu.

"Keşke ben de sigara içmeye başlasaydım."

Dedektif bir tane çıkarıp bana uzattı.

"Bir tane almaz mısınız?"

"Nasıl içileceğini bile bilmiyorum ki."

Dedektif An'ın sigarasından çıkan duman kirişleri yalayıp yukarı yükseliyor.

"Bir kere bile yakmamış olamazsınız değil mi? Ama şu köpek insanın nasıl da peşinden geliyor? Adı ne?"

Kuçu kuçu diyerek hayvanın dikkatini çekiyor. Kırma sarı tüylü şey belli bir mesafeden fazla yaklaşmayarak kuyruğunu sallıyor.

"Bizim köpeğimiz değil aslında... Bahçe kapısını kapatmak lazım, yoksa her önüne gelen içeri girip duruyor."

"Daha önce de buradaydı. Sizin değil miydi?"

"Hiç görmedim bu köpeği, ha bire içeri girip çıkıyor. Hoşt!"

"Bırakın, uslu bir köpek. Ama ağzındaki ne öyle?"

"Sığır kemiğidir. Aşağıdaki evde sürekli sığır kemiği çorbası yapıyorlar, herhalde oradan alıp getirmiştir. Nasıl da kötü kokuyor. İnsan nasıl gece gündüz sığır kemiği çorbası içerek hayatını sürdürebilir ki...

Fakat sizin peşinde olduğunuz o katil neden hâlâ yakalanamadı? Ölmüş olmasın?"

Öylesine sorar gibi yaptım.

"Öyle de olabilir. Ama içi rahat bir yaşam sürememiştir. Ben bile sıkıntılı rüyalar görüyorum, o kadar insan öldürmüş bir adamın ayaklarını uzatıp yatacak hali yok. Öldürmüş olsa da tüm kötü hastalıklara yakalanıp ıstırap çekmiştir. Stres tüm hastalıkların kaynağı demezler mi?"

"Acaba onun demansa da etkisi var mı?"

"Neyin? Cinayetin mi?"

Dedektif An'ın gözleri ışıldıyor. Ben elimi hayır anlamında havada salladım.

"Yok, stres diyorum."

"İlla ki bir ilişkisi vardır."

"Kim stresli değil ki? Hayatın bir..."

Devamını getiremedim, bir süre aklım gitti. Dedektif dikkatli bir şekilde devam etti.

".....canlandırıcı enerjisi?

"Aynen. Hayat enerjisi değil mi..."

Beraber epey bir güldük. Hahaha. Hahaha. Hahaha. Sarı oğlan hafifçe eğilerek bize doğru havladı.

*

Her şey birbirine girmeye başladı. Yazdığımı sandığım şeylere bir bakıyorum ki yazmamışım. Ses kaydı yaptığımı düşündüğüm şeyleri yazmışım. Veya tam tersi. Hatırladıklarımla kaydettiklerimi artık ayırt edemiyorum. Doktor müzik dinle dedi. Onun tavsiyesine uyarak evde klasik müzik çalmaya başladım. Ne faydası olacaksa. Yeni bir ilaç da yazdı.

*

Birkaç gün içinde semptomlar azalmaya başladı. Yeni başladığım ilaç sayesinde midir nedir keyfim yerine geldi, dışarı çıkma isteği duymaya başladım. Kendime güvenim yerine geldi. Dumanlı kafam aydınlanmaya, hafızam düzelmeye başladı sanki. Doktorun ve Inhi'nin fikri de aynıydı. Demansın yaşlılık dönemi depresyonuna eşlik ettiği çok olurmuş ama depresyonun kendisi demansı kötüleştiren etmenlerden biriymiş. Dolayısıyla doktor depresyon düzeldiğinde demans da yavaş seyrediyor ya da geçici olarak iyileşiyor diye açıkladı.

Uzun zaman sonra öz güvenimin çok yüksek olduğunu hissediyorum. Ne olursa olsun yapabilirim gibi hissediyorum. Tam da böyle bilincim netken ertelediğim o işi yapmam gerekiyor.

*

Bir kadın cesedi daha bulundu. Yine tarla yolundaki lağım borusundaydı. Kurbanı bağlama ve cesedi atma tekniği aynı. Denetim hızlanmış, polisler sokak köpeği sürüsü gibi toplaşıp ortalığı velveleye veriyorlar.

*

Birden aklıma şu geliyor: Belki de ben Cute Bak'ı kıskanıyorumdur.

*

Yakalansam bile cezalandırılmayacağım konusunu da bazen düşünüyorum. Tuhaf. Halbuki hoşuma gitmesi gerekiyor, ama o kadar da hoşuma gitmiyor. Sosyal hayatın gerçekten mutlak şekilde dışına atılıyormuşum gibi bir hissiyat. Ben felsefe bilmem. İçimde bir hayvan yaşıyor. Hayvanlarda ahlak olmaz. Ahlaki değerim olmaksızın neden böyle duygular hissediyorum? Yaşlandığım için mi? Şimdiye kadar yakalanmamam belki de şanslı olduğum içindi. Peki ama ben neden mutlu değilim? Bir de zaten mutluluk nedir ki? Yaşadığını hissetmek. Mutluluk bu değil midir? O zaman benim en mutlu olduğum zamanlar her gün cinayet işlemeyi düşünüp bunu amaçladığım zamanlar değil miydi? O zamanlar

fazlasıyla çekilmiş, gergin bir tel gibiydim. O zamanlarda da şu an olduğu gibi yalnızca "şimdi" vardı. Geçmiş de gelecek de yoktu.

Birkaç sene önce dişçiye gittiğimde kendini bir şeylere kaptırmanın hazzından falan bahseden bir kitap vardı, şöyle bir gelişigüzel okudum. Yazar bir şeye kendini kaptırmanın ne kadar önemli olduğuna, bunun ne kadar büyük bir keyif verdiğine vurgu yapıyordu. Buraya baksana yazar efendi, daha benim küçüklüğümde bile çocuk sadece bir şeye odaklanıyorsa yetişkinler bundan endişe duyardı, bu çocuk tek yönlü gelişecek diye. O zamanlar yalnızca deli insanlar tek bir şeye odaklanırdı. Uzun süre önce benim insan öldürme işine kendimi ne kadar verdiğimi, ne kadar derinlemesine buna daldığımı, bundan ne büyük haz aldığımı bilebilseydin, kendini bir şeye kaptırmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilseydin, o çeneni kapatırdın. Kendini kaptırmak tehlikelidir. Zaten işte bu yüzden keyifli ya!

Kimseye zarar vermeden geçirdiğim son yirmi beş yıllık hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Her gün birbirinin aynı. Tuhaf insan rolünü fazlasıyla uzun süre oynayarak yaşayageldim.

Tekrar kendimi kaptırmak istiyorum.

*

Trafik kazası sonrasında şiddetli hezeyan yaşadım. Beyin ameliyatından sonra ortaya çıkan bir etki olmalı. O kadar şiddetliydi ki hemşireler kollarımla ve bacaklarımı yatağa bağlamışlardı. Vücudum bağlı olduğundan yalnızca yüreğim kanat çırpıyordu. Çok rüyalar gördüm. O zamanların bu garip derecede capcanlı rüyalarından biri, sanki gerçekten tecrübe etmişim gibi kaldı hafızamda. Rüyamda üç çocuk babası bir şirket çalışanıydım. İlk ikisi kız, en küçükleri de oğlandı. Eşimin hazırladığı sefer tasını alıp resmî daire görünümlü bir yere gittim iş için. Her şeyin düzenli ve yerli yerinde olduğu stabil hayatın o tatlı bıkkınlığı. Hayatım boyunca bir kere bile deneyimlemediğim bir histi.

Öğle yemeğini yiyip çalışma arkadaşlarımla masa tenisi oynadıktan sonra ofise döndüğümde sekreter çalışan karımdan telefon geldiğini söyledi. Aradığımda karımın sesinden durumun aciliyeti anlaşılıyordu. Byıonğsu Byıonğsu! Byıonğsu, diye seslenişi ve beni öldürmeyin diye yakarışıyla telefon kapandı. Eve koşarken bir şeyler söylemek istedim ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyordu. Kapıyı açıp eve girdiğimde karım ve üç çocuğum yan yana yatmaktaydı. Aynı anda polisler evi basıp koluma kelepçe taktılar. Bu da nedir? Ben kendimi yakalatmak için mi eve koştum?

Hezeyanlar geçtikten sonra bu rüyayı her hatırladığımda bir tür kaybetme hissi yaşadım. Bu acaba neyin kaybıydı? Kısacık da olsa deneyimlediğim normal hayattan atılmışlık? Karımı ve çocuklarımı kaybetmiş olmak? Gerçekten sahip bile olmadığım şeylere dair hissettiğim bu kaybetmişlik hissi tuhaf. Narkozun etkisiyle şekillenmiş ruhsal saplantıdan başka bir şey olamaz ki! Beynim bunu ayırt edemiyor mu? Ama rüyamda polisin beni yakaladığı an hissettiğim rahatlama hissi de tekrar tekrar düşünmeye değer. Uzun süren yolculuğun sonunda dünyanın tüm güzel yerlerini görmüş bir insanın en nihayetinde kendi eski ve derbeder evine döndüğü zaman hissedeceğine yakın bir duygudur bu. Ben sefer tasları ve ofisler dünyasına değil, kan ve kelepçe dünyasına ait bir insanoğluyum.

Benim iyi yapabildiğim hiçbir şey yok. Yalnızca bir tek yeteneğim vardı, o da kimseye övünemeyeceğim özellikte bir şeydi. Acaba ne çok insan gurur duyduğu özelliklerini kimseye anlatamadan mezara gidiyordur?

*

İlaç almam gerekiyordu ki bilişsel yetimdeki bozulma geciktirilsin, ama ilaç almayı sık sık unutuyordum, böylesine bir çelişki görülmemiştir. Takvime nokta işareti koyup ilaç içme işini takip ediyorum ama bazı zamanlar bu noktanın ne olduğunu anlayamayarak takvime boş boş bakıp duruyorum.

Çok çok eskiden duyduğum soğuk bir espriyi hatırlıyorum. Birden elektrikler kesilince baba oğluna mum getirmesini söyler.

"Baba, o kadar karanlık ki mumu bulamıyorum."

"Aptal mısın, ışıkları açıp arasana!"

İşte ilaçlarla ilişkim de böyleydi. İlaç almak için hafıza gerekiyor ama o olmadığından ilaçlarımı bulup da kullanamıyorum.

İnsanlar "kötü"yü anlamak ister. Beyhude bir istektir. Kötülük gökkuşağı gibidir. Ne kadar yaklaşırsan o kadar uzaklaşır. Kötü anlaşılamadığı için kötüdür ya zaten! Orta Çağ Avrupası'nda eşcinsellik de köpek poziyonu da günah değil miydi?

*

Bestecilerin kendilerinden geriye nota bırakmalarının sebebi gelecekte o parçanın tekrar çalınması

içindir. Zihninde melodi oluşan bestecinin kafasının içi tamamen havai fişek gösterileriyle doludur her-halde. O sırada soğukkanlılıkla kâğıdı çıkarıp bir şeyler yazmak kolay bir iş olmasa gerek. *Con fuoco* –ateşli, tutkulu– gibi müzik sembollerini titizlik-le yazarken bestecideki o sakinliğin bir yerlerinde absürt bir taraf vardır. Sanatçının iç dünyasında hazır bulunan zavallı kâtibin yeri. Elbette gereklidir. O kâtip olmalı, öyle ki hem eser, hem de besteci sonraki nesillere aktarılabilsin.

Arkasında nota bırakmayan besteci de vardır tabii bir yerlerde. Emsalsiz dövüş sanatını kimselere ak-tarmadan, sadece kendi bedenini koruyup ölmüş güçlü ustalar da vardır elbet. Kurbanın kanıyla yazılmış, adli tıbbın olay yeri olarak adlandırdığı şiirlerim, polis karakolundaki dolapta gömülü.

*

Gelecekteki anılarımı sürekli düşünüyorum. Çünkü şu anki ben'in unutmamak için çaba harcadığı şey, geleceğin ta kendisi. Onlarca insanı öldürdüğüm geçmişimi unutsam da sorun değil. Ben uzun süre cinayetlerle ilişkisi olmayan bir hayat yaşadım. Bu da tabii ki iyi bir şey. Fakat geleceği, yani planlarımı unutmamalıyım. Planım: Cute Bak'ı öldüreceğim. İşte bu geleceği unutursam Inhi o herifin ellerin-

de dehşet verici şekilde ölecek. Ama Alzheimer'a yakalanan beynim ters istikamette çalışıyor. Uzun zaman öncesini capcanlı korurken geleceği katiyen kaydetmemekte ısrarcı. Sanki benim için bir gelecek olmadığını yineleyerek beni uyarıyormuş gibi hissediyorum. Sürekli düşünüyorum da, gelecek yoksa geçmişin de bir anlamı yokmuş gibi. Odisseus'un seyahatini düşünüyorum, o da öyleydi. Odisseus kendi topraklarına dönerken nilüfer çekirdeği yiyen insanların adasına uğrar. Oradaki insanların nazikçe ikram ettiği nilüfer çekirdeğini yedikten sonra memleketine dönmesi gerektiğini unutur. Sadece bu da değil, adamları da unuturlar. Neyi? Amaçları olan "eve dönüş"ü. Memleket geçmişe aittir ama oraya dönüş planı geleceğe. Sonrasında da Odisseus tekrar tekrar unutmakla mücadele eder. Sirenlerin şarkılarından kaçar, onu sonsuzluk boyunca bir yerde alıkoymak isteyen Kalipso'dan da kurtulur. Sirenlerin ve Kalipso'nun istediği şey Odisseus'un geleceği unutup şu ana çivilenmesidir. Ama Odisseus sonuna kadar unutkanlıkla savaşarak geri dönüşünü planlar. Sadece bugünde kalmak hayvan misali yaşanan bir hayata gerilemek demektir. Tüm hafızasını kaybedene daha fazla insan denemez. Şu an, geçmişle geleceği bağlayan bir temas noktası sadece, ama şu anın kendisi tek başına hiçbir şey

değil. Ağır demans hastasıyla bir hayvan arasında ne fark var? Hiçbir fark yok. Yiyip sıçıp gülüp ağlayıp böyle böyle ölüme varılır. Odisseus bunu reddetmiştir. Nasıl? Geleceği hatırlayarak, geçmişe doğru ilerleme planlarından vazgeçmeyerek.

Öyleyse benim Cute Bak'ı öldürme planım da bir çeşit eve dönüş olacak. Ayrıldığım o dünyaya, seri cinayetlerin çağına geri dönerek belki de böylelikle geçmişteki ben'i geri getireceğim. Gelecek bu şekilde geçmişle bağlantılı.

Odisseus'un onu sabırsızlıkla bekleyen bir karısı vardı. Karanlık geçmişimde beni bekleyen acaba kim? Benim elimden ölümü tadanlar, bambu ormanında toprağın altında yatarken sert rüzgârlı gecelerde gürültüyle konuşanlar mı? Ya da benim unuttuğum biri mi?

Doktor bey ameliyatımı yaparken kafamın içine bir şey yerleştirmiş olsa gerek. Şöyle bir bilgisayar olduğunu da duydum, düğmesine bastığında tüm hafızayı silip imha eden.

*

Inhi yine eve gelmedi. Şimdiden kaç gün oldu acaba? Bilemiyorum. Acaba herif ona yapacağını çoktan

yaptı mı? Inhi telefonunu da açmıyor. Böyle hiçbir şey yapmadan durulacak zaman da değil ama sürekli unutup duruyorum. Yüreğim telaşlanıyor.

*

Uyku tutmadığı için dışarı çıktım, gece gökte yıldızlar parıl parıl. Bir sonraki hayatımda gökbilimci ya da fener bekçisi olarak doğmak istiyorum. Dönüp baktığımda anlıyorum ki, insan denen varlıkla muhatap olduğum işler en yorucu olanlarıydı.

Tüm hazırlıkları tamamladım. Artık geriye sahneye çıkmak kaldı. Yüz şınav çektim. Kaslarım gergin ve sağlam.

*

Rüyamda babamı gördüm. Çırılçıplak hamama yıkanmaya gidiyordu. Baba, neden üstünü tamamen çıkarıp gidiyorsun diye sorduğumda babam cevap verdi, "Zaten soyunmayacak mıyım? Önceden soyunup gitmek daha rahat." Galiba doğru söylüyordu. Yine de garip olan bir şey vardı. Babama tekrar sordum: "Peki ama diğer insanlar neden giyinik gidiyorlar yıkanmaya?" Babam cevap verdi: "Biz diğer insanlardan farklıyız ya!"

*

Sabah kalktığımda tüm bedenim kaskatıydı. Kahvaltı hazırlayıp yedikten sonra egzersiz yaptım. Yanma hissi ve ağrım vardı, kendimi inceleyince ellerimde ve kollarımda hafif yaralar fark ettim. İlaç kutusunu bulup merhem sürdüm. Odanın zemininde gıcır gıcır bir şeyler de vardı, kumlara basıyordum. Geçen akşam bir olay mı olmuştu? Kesinlikle hatırlayamıyorum. Ses kaydı cihazımı açıyorum, orada da bir şey yok. Bir yerlere gidip geldiğim kesin, herhalde kayıt cihazını almadım yanıma. Uyurgezer olmuş gibiyim. Acaba gece boyunca Cute Bak'ı ortadan kaldırıp dönmüş olabilir miydim? Dünkü notlarıma bakıyorum, "Tüm hazırlıkları tamamladım. Artık geriye sahneye çıkmak kaldı. Yüz şınav çektim. Kaslarım gergin ve sağlam," yazılı.

Televizyonu açıp bakıyorum, pek bir şey yok. Haberlerde de cinayetten bahsedilmiyor. Bu yaz mevsiminin bilhassa daha da sıcak geçeceği haberleri ardı ardına sıralanıyor. Geberesice herifler! Bu haberler mayıs, haziran gibi her sene çıkıyor. "Özellikle bu yaz daha da sıcak." Hepsi klima satmak için yapılan zırvalıklar. Kışın başlarında da her sene şöyle haberler çıkar: "Özellikle bu kış daha da soğuk." Bu haberlerin tümü gerçekten doğru olsaydı dün-

ya şu vakte kadar ya saunaya dönerdi ya da derin dondurucuya.

Bütün gün haberleri izliyorum. Cute Bak'ın cesedi daha bulunmamış olsa gerek. Olay mahallinin etrafında dolanıp durmak tehlikeli, o yüzden gidemiyorum da. Acaba bir ceset var mı gerçekten? Kolumda, dirseğimle bileğim arasında kuruyup kalmış toprağa bakılırsa sanki bir yerlere gömdüm gibi ama hatırlayamadığım için gerçekten daralıyorum. Eğer Inhi herifin cesedini bulursa yüzü nasıl bir hal alır? Sonrasında davranışları ne olur? Onun için böylesine yorucu ve zor bir işi başardığımı uzun zaman sonra da olsa acaba anlar mı? Peki ya polis? Cute Bak'ın bu mahalleyi korku içine sürükleyen bir seri katil olduğunu da ortaya çıkarabilirler mi? Bu kadarını ummak biraz fazla.

Banyo yaptım. Vücudumu iyice yıkadıktan sonra giysilerimi yaktım. Odayı elektrikli süpürgeyle iyice temizledikten sonra toz haznesinden çıkanların da hepsini yaktım. Toz haznesini çamaşır suyuyla tertemiz yıkayıp kuruttum. Aniden kendime sordum. Tüm bunların anlamı nedir? Ben zaten hafızamı kaybetmeyecek miyim? Yakalansam bile hep yalnızca hayallerimde gördüğüm hapishaneyi kısacık da olsa görmüş olmayacak mıyım? Bunun neresi kötü? Kısa

süreliğine bu toprak dünyadan ayrılıp katı kurallı dört duvarla örülmüş demir dünyaya gitmenin....

*

Bugün tüm gün Beethoven'in 5 no'lu piyano konçertosu "İmparator"u dinledim.

Bir ara gazetede okuduğum bir hikâye: Son evre mide kanseri olan hasta yoğun bakım ünitesindeyken polis çağırılmasını istemiş. On sene önce işlediği cinayeti itiraf etmiş. İş ortağını kaçırıp öldürmüş. Polis bir tepede ölünün küllerini bulmuş. Geri döndüklerinde katil ölümle çoktan yüz yüze, komadaymış. Katil, şiddetli fiziksel acının üstüne bir de vicdan azabı çekmek zorunda kalmıştı. İnsanlar onu affettiler. Herhalde herkesin gözünde kendi yaptıklarının bedelini ödüyor gibiydi. Fakat bu dünya beni de affeder mi? Hiç acı çekmeyen ama unutkanlık durumuna geçmiş, kendisinin bile kim olduğunu hatırlamayan bu seri katile dünya acaba ne der?

*

Bugün zihnim çok berrak. Alzheimer olduğum gerçekten doğru olabilir mi?

*

Inhi neden eve gelmiyor? Telefonunu da açmıyor. Acaba benim kim olduğumu mu anladı? Ama bu imkânsız.

*

Bambu ormanında yürüyüş yapıyorum. Yeşilimsi bambu filizleri nasıl da büyüyor! Bambu filizleriyle ilgili bir şeyler hatırlayacak gibi oluyorum, derken hafızamda kaybolup gidiyor. Gökyüzüne bakıyorum. Bambunun uzun yaprakları hışırdayarak rüzgârla çarpışıyor. Yüreğim sükûnet doluyor. Kimin bambu ormanı bilinmez ama nasıl da hoş! Mahallede bir tur dolandım. Bulmam gereken bir şey olduğu düşüncesi vardı kafamda ama bunun ne olduğu aklıma gelmedi. Notlarımı açtım. Cute Bak ve cipiyle ilgili şeyler yazılıydı. Herifin çevremde ne kadar sıklıkla görünüp kaybolduğu ve beni gözlemlediği de yazılıydı. Mahallede tekrar bir tur attım. Cute Bak da, onun av tipi cipi de görünmüyor. Adamın benim elimden öldüğü kesin gibiydi. Genç bir herifin işini bitirmiş, onu yenmiş olmanın verdiği özgüveni de hissediyordum ama bunun yanında hiçbir şey hatırlamıyor olmak son derece anlamsızdı. Normalde hatıra biriktirmek gibi bir alışkanlığım yoktur. Çünkü hafızama hepsini tek tek ve net olarak kaydedebileceğime inanırım.

Aslında hatırlayamayacaksam kurbanın yüzüğünü ya da saç tokasını hatıra diye almanın ne anlamı var? Nasılsa nereden geldiği bile bilinmeyecek.

*

Odanın dışı boyunca uzanan dar ahşap verandaya oturup alacakaranlığın köyün girişine doğru kayboluşunu izledim. Hayat böyle mi bitiyor?

Yabani köpekler yer altına tünel kazıp içine girer. Evcilleştirilmiş köpekler de yabanileşince hemen kurt gibi davranırlar. Aya bakarak havlar, çukur kazar, sert bir sosyal hayat sürer. Gebeliğin de sırası vardır, sadece sürünün lideri olan dişi yavrulayabilir. Sürüdeki hiyerarşisi düşük bir dişi kazara gebe kalırsa diğer dişiler saldırıp onu öldürür. Sarı köpek kaç gündür bahçeyi kazıp duruyordu, bugün ağzına bir şey almış, dolaşıyor. Kimin olduğunu bilmediğim şu it, bugün de kim bilir nereden ne bulup geldi. Elime bir sopa alıp tüm gücümle vurunca kuyruğunu kıstırıp kaçtı. Her tarafına toprak bulaşmış mat beyaz şeyi sopayla evirip çevirerek inceledim.

Bir kadın eli.

Cute Bak ya yaşıyor ya da benim tahminim yanlış, bu iki seçenekten biri.

*

Inhi hâlâ telefonunu açmıyor.

Demans hastası olarak yaşamak, tarihleri şaşırıp havalimanına bir gün önce gelmiş bir yolcu olmaya benzer. Havayolu şirketinin kontuardaki personeli ile karşı karşıya gelene kadar sabit bir kaya misali kendi haklılığına inanır. Umarsızca kontuara yaklaşıp pasaportunu ve biletini uzatır. Çalışan başını yana eğerek, kusura bakmayın ama bir gün önce gelmişsiniz, der. Ama o, havayolu çalışanının yanlış gördüğünü düşünür.

"Tekrar kontrol edin lütfen."

Bir başka personel müdahil olarak yolcunun tarihi yanlış bildiğini söyler. Daha fazla üsteleyecek durumu kalmayan yolcu, hatasını kabul ederek geri çekilir. Ertesi gün kontuara tekrar gidip biletini uzattığında çalışan aynı sözleri tekrarlar.

"Bir gün erken gelmişsiniz."

Bu olay her gün tekrarlanır. Yolcu sonsuza değin "zamanında" gelemeyerek havalimanının çevresinde

başıboş gezer. Şu ana hapsedilmiş olmak yerine, ne geçmiş, ne bugün ne de gelecek diyemeyeceğimiz bir yerde, "uygun olmayan bir yer"dedir, yolunu şaşırmış halde dolanır. Kimse onu anlamaz. Yalnızlık ve korku sürekli tırmanırken yolcu artık hiçbir şey yapmayan daha doğrusu hiçbir şey yapamayan bir insana dönüşür.

*

Yol kenarına arabayı çekip boş boş durdum. Neden orada durduğumu bilemiyordum. Bir polis arabası arkama gelip durdu. Genç polis memuru cama tıklattı. Yabancı bir yüzdü.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Ben de bilmiyorum."

"Beyefendi, eviniz neresi?"

Teker teker arabanın kayıt belgelerini çıkarıp gösterdim.

"Ehliyetinizi de verin."

Söylediği gibi yaptım. Polis memuru bana gözünü dikerek sordu:

"Buraya kadar ne iş için geldiniz, bu gece vakti?"

"Bilmiyorum dedim ya!"

"Beni takip edin. Arabayı kullanabilirsiniz, değil mi?"

İkaz lambasını açıp önümden giden polis arabasını takip ederek köye döndüm. Eve vardığımda ancak anladım. Inhi'yi bulmak için Cute Bak'ın evine gidiyordum. Susamıştım, buzdolabını açtım. Plastik poşetin içinde bir el gördüm. Bu gerçekten Inhi'nin eli olabilir mi? Ah, ah! Bunun Inhi'nin eli olduğu fikrini aklımdan silemiyorum. Değilse o şey neden bana gelmiş olsun ki! Cute Bak yaşıyordu ve büyük cüretle bana bunu göndermişti. Herif bana oyun oynamayı teklif ediyordu. Ama ben onun evine bile varamıyordum. Yok, bir anda evini basıp içeri girsem bile onu yenemeyeceğim apaçıktı. Benimle bu şekilde alay etmesine karşılık bir şey yapamıyor olmanın çaresizliğiyle tüm bedenim titredi.

Tüm odayı eşeleyerek Dedektif An'ın bana bırakıp gittiği kartvizitini aramaya başladım. Telefon edeceğim. Artık kaybedecek bir şeyim olmadığı için korkmuyorum. Ama ne kadar etrafı altüst edip her yere baksam da dedektifin kartını bulamıyorum. Mecburen 112'yi arıyorum. Büyük ihtimalle kızımın cinayete kurban gittiğini, sanığın da galiba kim olduğunu bildiğimi, çabuk gelmelerini söylüyorum. Hafızam tamamıyla yok olmadan önce...

Oedipus yolda giderken kızgınlıkla insan öldürdü. Ve bunu unuttu. İlk okuduğumda muazzam diye düşündüm. Unutmak ha!

Ülkede salgın hastalığın alıp yürümesiyle kral olan Oedipus, tanrıları kızdıran bu suçlunun bulunmasını emreder. Ama henüz bir gün bile geçmemişken bu suçlunun kendisi olduğunu öğrenir. Acaba o anda hissettiği şey utanç mıydı, suçluluk mu? Annesiyle yatmış olması utanç, babasını öldürmüş olması suçluluk hissettirmiş olsa gerek.

Oedipus aynaya baktığında benim görüntüm orada olacaktır. Benzer ama sağı ve solu ters dönmüştür. O da benim gibi katildi ama öldürdüğü kişinin babası olduğunu da bilmiyordu, sonradan bu eylemini bile unuttu. Yaptığı işin farkına varınca kendi kendisini mahvetti. Ben en başından itibaren babamı öldüreceğimi, öldürecek duruma geleceğimi biliyordum. Daha sonra bunu hiç unutmuşluğum da olmadı. Daha sonraki cinayetlerim, ilk cinayetimin nakaratıydı. Elimi her kana bulayışımda işlediğim ilk cinayetin gölgesinin farkındaydım. Ama hayatımın sonunda yaptığım bütün kötülükleri unutacağım. Ben böylelikle kendi kendini affetmesine gerek olmayan, buna gücü bile olmayan biri oluyorum. Topal Oedipus artık yaşlandığında farkındalığı olan bir insana, olgun bir insana dönüşmüşken ben küçük

bir çocuğa döndüm. Kimsenin yaptıklarından dolayı sorumlu tutamayacağı bir hayalet olarak kalacağım.

Oedipus bilgisizlikten unutmaya, unutmadan yıkıma doğru ilerlemiştir. Ben kesinlikle bunun tam tersiyim. Yıkımdan unutmaya, unutmadan bilgisizliğe, saf bir bilgisizlik durumuna geçeceğim.

*

Sivil polisler bahçe kapısını çaldılar. Üstüme kıyafetlerimi geçirip dışarı çıktım, kapıyı açtım.

"İhbarım üzerine mi geldiniz?"

"Öyle. Byıonğsu Gim siz misiniz?"

"Doğrudur."

Poşetin içindeki eli onlara uzattım.

"Bunu köpek ağzında mı getirdi yani?"

"Evet, öyle."

"O halde etrafı inceleyebilir miyiz?"

"Buraları incelemenize lüzum yok ki! Suçluyu yakalasanıza!"

"Suçlu kim? Siz biliyor musunuz?"

"Cute Bak denen herif! Bu taraflarda avlanan bir emlak komisyoncusu..."

Dedektiflerin kıkır kıkır güldüklerini duydum. Arkalarından ansızın adamın biri öne çıktı.

"Benden mi bahsediyorsunuz?"

Cute Bak karşımdaydı. Polislerle birlikteydi. Dizlerimin bağı çözüldü. Onları gözümle taradım. Bunların hepsi işbirlikçi mi? Cute Bak'ı göstererek haykırdım:

"Şu herifi yakalayın!"

Cute Bak güldü. Uyluklarımın arasından sıcak bir şeyler akıyor. Bu da nesi şimdi?

"İhtiyar işiyor!"

Dedektifler daha fazla kendilerini tutamayarak gülüştüler. Ben tir tir titreyerek evin dışındaki ahşap verandaya oturuverdim. Açık bahçe kapısının arasından bir çoban köpeği girdi.

"Arama emrini gösterin. Onu da anlar mı bilinmez ama..."

Deri ceketli orta yaşlarını geçkin dedektifin emriyle daha genç olan bir kâğıt parçasını gözümün önüne uzattı.

"İşte bakın, emri gördünüz, değil mi? Arama yapıyoruz."

Çoban köpeği bahçenin bir köşesinde burnunu çeke çeke bir şeyleri kokladıktan sonra üç kere kesik kesik havladı. Üniformalı polisler küreği alıp kazmaya koyuldular.

"İşte, görünüyor!"

"Ama bir gariplik var!"

Buldukları şeyin küçük bir çocuğun kafatası olduğu tek bakışta dahi anlaşılıyordu. Kesinlikle uzun zaman önce gömülmüş bir iskeletti bu. Polisler arasında bir curcuna yaşandı. Bahçe kapısının dışında komşular da birikmişti. Üniformalı polisler bir polis şeridi çektiler. Hem şaşkın gibiydiler hem de heyecanlı görünüyorlardı. Bilemiyorum. İnsanların yüz ifadelerini okumakta hep maharetsizdim çünkü. Lakin o çocuk kim? Uzun zaman önce gömülmüşse neden benim hafızamda yeri yok? Ayrıca Cute Bak neden polislerle birlikte?

Tutukluyum. Dedektifler sürekli uğruyorlar. Sürekli "dün"den bahsediyorlar ama ben "dün" onlarla olduğumu hatırlamıyorum. Durmadan bugünkü sorgunun ilk olduğunu düşünüyorum. İşte o yüzden de hikâyeye daima başından başlıyorum. Ne kadar çok insanı öldürdüğümü, ona rağmen nasıl yakalan-

madığımı. Nasıl şiirler yazıp dersleri veren eğitmeni neden öldürmediğimi. Nietzsche'yi, Homeros'u, Sofokles'i ve onların insan yaşamı ve ölümüne dair ne kadar da keskin gözlemler yaptıklarını...

Ama dedektifler bunları pek de dinlemek istemiyor gibiler. Gurur duyduğum geçmişime ve felsefeme ilgileri yok gibi. Inhi'yi öldürdüğüme inanıyorlar, sadece buna odaklılar. Bense onu Cute Bak'ın öldürdüğünü söyleyip duruyorum. Onun Inhi ile görüştüğünü. Onun arabasına çarpmamın ardından, arabadan damla damla akan kanı görüşümden sonra etrafımda sürekli dolanıp durduğunu.

"Ama o adam polis!"

Gözümün önündeki dedektif alay edercesine gülümsedi. Bense itiraz ediyorum. Polisler insan öldüremez mi sanki? Dedektif gayet doğal kafasını sallıyor.

"Öldürebilir tabii. Ama bu kez galiba öyle değil."

Dedektif An'ı arıyorum. Çünkü Dedektif An belki de benim sözlerime inanacak. Dedektif insafsızca yine sallıyor kafasını. Dedektif An diye birini tanımıyor. Onun dış görünüşünü, nasıl giyindiğini, konuşma tarzını, benimle yaptığı konuşmaları tüm detaylarıyla anlatıp açıklıyorum. Dedektiflerden biri soruyor:

"Yakın geçmişini hiç hatırlamayan biri, nasıl oluyor da Dedektif An denen adamı böylesine iyi hatırlıyor?"

Doğru söylüyor söylemesine ama ben neden öfkeleniyorum?

*

Sanki paralel evrene gönderildim. Bu evrende Cute Bak polis, Dedektif An yok ve ben de Inhi'nin katiliyim.

*

Dedektif yine geliyor. Bana tekrar tekrar soruyor.

"Inhi Gim'i neden öldürdünüz?"

"Benim kızımı öldüren Cute Bak!"

Sözlerimi duyan orta yaşlarını geçkin dedektif az daha genç olana doğru eğilip bir şeyler söylüyor. Sanki ben orada değilmişim gibi.

"Bunun bir faydası var mı? Böyle bir soruşturmanın?"

"Yine de soruşturmayı kayıtlara geçirmeliyiz. Her şey belki de şov."

Genç dedektif daha fazla dayanamayacağını söyleyerek bana şöyle diyor:

"Amca, Inhi Gim sizin kızınız değil ki! Hasta bakıcınız! Hani bunak yaşlıların evine gidip hemşirelik yapan, yardımcı olan hasta bakıcı!"

Hasta bakıcı lafının anlamını bilmiyorum ki ben. Orta yaşları geçkin dedektif sesini yükselten genç dedektifi zapt ediyor.

"Tansiyonun yükselir. Yeter. Konuşsan ne değişecek?"

*

Kafa karışıklığı peşimi bırakmıyor.

Gazetede kendi haberimi buldum. Yırtıp sakladım.

"...Normalde hemen hiç işe gitmemezlik yapmayan Inhi Gim'in dört gün boyunca işe gitmemiş olmasından ve kendisinden haber alınamamasından şüphelenen ailesi, başına bir şey geldiğini hissederek durumu polise ihbar ettiklerini ekledi. Gim'in çevresini araştırmaya başlayan polis, çoğunlukla evlerde hasta bakıcılık yaparak demans hastası yaşlılarla ilgilendiğini göz önünde bulundurarak ölen kadının ziyaret ettiği evlere yönelik başlattığı araştırmanın sonunda Byıonğsu Gim (70) en güçlü şüpheli olarak götürüldü, mahkemeden arama emri çıkartılarak zanlının evi ve çevresi arandı. Öldürülen

Inhi Gim'in cesedi ve vücudundan ayrıldığı düşünülen uzuvları toplandı. Bunun öncesinde polisin Inhi Gim'in cesedinin yanı sıra küçük bir çocuk iskeletine de ulaştığı açıklandı. Polisin kemik kalıntılarına bakarak yaptığı tahminlere göre uzun zaman önce öldürüldüğü ve gizlice gömüldüğü öngörülen cesedin Ulusal Bilimsel, Kriminal ve Soruşturma Laboratuvarı'ndan gelecek kimlik saptama sonuçları alındıktan sonra bulunan bu kemiklerle ilgili araştırmanın da devam ettirileceği belirtildi. Diğer taraftan katil zanlısı Byıonğsu Gim'in sabıkası bulunmamakla beraber, şu an ağır Alzheimer hastası olduğu belirtilmişken tüm dikkatler kovuşturma ve davanın devam edip etmeyeceğine toplanmış durumda."

*

Televizyon haberlerine de sürekli ben çıkıyorum. İnsanlar Inhi'nin kızım olduğuna inanmıyorlar. Herkes böyle deyince sanki ben hatalıymışım gibi geliyor. Onlar Inhi'nin hasta bakıcı olarak sadakatle çalıştığını, demans hastası kimsesiz yaşlılara fedakârca baktığını söylüyorlar. İş arkadaşı diğer bakıcıların Inhi'nin cenazesinde gözyaşı döktükleri görüntüler tekrar tekrar yayınlandı. O kadar kederli ağlıyorlar ki ben bile Inhi'nin benim kızım

değil de hasta bakıcım olduğuna neredeyse inanacağım. Polisler evimin etrafını baştan aşağı kazıyorlar. Genetik test, iblis gibi kelimeler havada uçuşuyor. Dedektifi çağırıp artık evin etrafını kazmayı bırakın, bambu ormanını kazmaya başlayın diye akıl verdim. Gergin bir yüz ifadesiyle yanımdan çıktı. O zamandan itibaren televizyonda bambu ormanı gösterilmeye başlandı. Bana her daim pırıl pırıl uzun yapraklarının şarkısını dinleten bambu ormanım.

"Burası resmen mezarlık olmuş, mezarlık!"

Su geçirmez brandalara sarılı kemiklerin arka arkaya dağdan indirildiğini gören mahallelinin biri böyle dedi.

Anlayamadığım olaylar ardı arkası kesilmeden devam ediyor. Benzer durumlarda benzer olaylar sürekli tekrarlanıp duruyor, bense aklımı başıma toplayamıyorum. Artık hiçbir şey hatırlayamıyorum. Burada kalem de kayıt cihazı da yok. Tahminimce her şeyimi aldılar. Zar zor edindiğim bir tebeşirle duvara gün gün yaşadıklarımı kaydediyorum. Bunları yazsam ne olacak ki diye düşünmüyor da değilim. Her şey karman çorman halde.

*

Zorla yerinde incelemelere götürüldüm ama hiçbir şey yapmadım, daha doğrusu yapamadım. İnsan hatırlayamadığı bir olayı nasıl tekrar canlandırabilir? Mahalleliler bana bir şey fırlattılar. Sen hayvan bile değilsin, dediler. Uçarak gelen şişe alnıma çarptı. Canım yandı.

*

Cute Bak yanıma geldi. Onu her gördüğümde hakikaten kafam karışıyor. Bana uzun süredir gerçekten etrafımda dolaştığını söyledi. Bölgede meydana gelen seri cinayetlerin benimle alakası olduğundan şüphelenmiş, öyle söyledi. Cute Bak yerine oturur oturmaz bir psikolog girdi içeri ve o da yanına oturdu. Televizyona çıkıp seri katil psikolojisi yok şöyledir yok böyledir diye zırvalayan adama benziyor, ama bir yandan da o değil sanki.

Cute Bak sordu.

"Polis akademisi öğrencileriyle geldiğimiz günü hatırlıyor musunuz?"

"O gelen Dedektif An'dı."

"Dedektif An diye biri yok. Öğrencilerle birlikte gelen bendim."

Öyle şey olamaz diye çok sert karşı çıktım. Cute Bak psikoloğa baktı. Karşılıklı gülümsedikleri gözümden kaçmamıştı.

"Hayır. Sen Inhi'yle gelmiştin. Inhi'yle evleneceğim demiştin ya hani!"

"Inhi Gim hanımla tanışmıştık tabii. Evinize her gün girip çıkıyordu, ona soracağım bazı şeyler vardı."

"Arabaya çarptım ya hani? Senin cipine? O nasıl oluyor peki?"

"Öyle bir şey olmadı. Ben Avante kullanıyorum."

"O zaman avlanmadığını mı söylüyorsun?"

"Evet."

Konuşma uzadıkça kafam daha da karışıyor. Son olarak soruyorum:

"Seri cinayetler bitti mi?"

"Henüz bilmiyoruz. Biraz daha beklersek anlayacağız."

Psikolog ve Cute Bak birbirlerine anlamlı bir gülüş atarak beni bıraktılar ve dışarı çıktılar.

*

Bazı günler zihnim çok berrak, bazı günlerse uyuşuk.

*

"Çok mu içinize oturdu?"

Dedektif soruyor. Ben başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Sizi asılsız olarak itham ettiğimizi mi düşünüyorsunuz?"

Bu laf beni biraz güldürmüştü. Dedektif beni biraz hafife alıyordu. Sinirimi en çok bozan da bu. Zamanında yakalansaydım bundan çok daha ağır cezalar alacaktım. Conğhi Bak yönetimi olsaydı beni anında darağacına gönderir ya da elektrikli sandalyeye oturturlardı.

Ben Inhi'nin annesini öldürdüm. Evlerine gidip önce babasını öldürdükten sonra işten dönen annesini kaçırdım ve öldürdüm. Küçük Inhi anaokulunda olduğu için elimden kurtulmuştu. Bu sahnelerin her birini halen teker teker, çok net hatırlıyorum. Ama Inhi'nin ölümünü hiç hatırlamıyorum. Buna rağmen polisler evimde cinayette ve cesedi toprağa gömmekte kullanılan eşyaların birçoğunu bulmuş gibiler. Yeterince toparlayamadığım eşyalar evin arka bahçesinde kalmış olsa gerek. Bu eşyaların hepsinde parmak izim olduğunu söylüyorlar. Beni yakalamayı kafalarına koymuşlar bir kere, bunun için yapamayacakları ne var ki!

Çok fazla resim yaptığı için kendisi bile resminin sahtesini anlayamayan ressamlar olduğunu duymuştum. Bir resmin sahte olduğunu iddia ederken şöyle demiş bir ressam:

"Benim çizmiş olabileceğim bir resme benziyor ama çizdiğimi hatırlamıyorum."

Ressam sonunda davayı kaybetti. İşte ben tam da aynı bu hissiyattayım. Dedektife dedim ki:

"Benim yapmış olabileceğim bir işe benziyor. Ama hatırlamıyorum."

Dedektif hatırla diyerek bana baskı yaptı. İnsan öldürüp hatırlamamak da neymiş, diyerek daha çok üstüme geldi. Onun elini tuttum. Elimi geri itmedi. Gözlerine bakarak konuştum:

"Sen anlayamazsın, o sahneyi herkesten çok hatırlamak isteyenin benim olduğumu. Dedektif efendi, ben de istiyorum hatırlamayı! Çünkü benim için çok değerli bir şey."

*

İnsanlar benim Inhi ile ilgili hatıralarımın hepsini reddediyor. Kimse benim tarafımda değil. Televizyonda da beni "veteriner olarak çalışırken emekli olduktan sonra normalde bölge sakinleriyle neredeyse hiç ilişkisi olmayan, inzivaya çekilmiş, kendi

kendine yeterek yaşayan, arayıp soran kimsesi olmayan biri" diye anlatıyorlar.

"Peki köpek var mıydı? Sarı oğlan hani?"

Bir gün böyle sordum dedektife.

"Köpek mi? Haa, şu köpek. Evet, köpek vardı. Bahçeyi eşeleyen de oydu ya zaten!"

Sarı oğlan vardı demek. Rahatlamıştım.

"Ne oldu şimdi o köpeğe? Sahipleri bu hale geldikten sonra?"

"Sahipleri mi? Amca siz yalnızsınız. Hey! Bunun köpeğine ne oldu? Hani şu kırma?"

Elindeki belgeleri vermeye gelen polis yanıtladı.

"Sahipsiz diye mahalleliler yakalayıp yiyelim falan diyorlardı, muhtar insan yemiş köpeği yersek bizim de ondan farkımız kalmaz deyince salıvermişler. Sahiplenecek biri de yok, sokak köpeği olup çıkacak."

Televizyonda Inhi'den bahsedildiğini duydum.

"Büyük fedakârlıkla Alzheimer hastası yaşlılara bakagelmiş Inhi Gim'in ölümü karşısında çalışma arkadaşları üzüntülerini saklayamıyorlar."

Peki Inhi ile aramızda geçen bütün o konuşmalar neydi? Hepsi benim zihnimde yarattığım şeyler mi? Bu mümkün değil. Nasıl olur da hayal edilen şeyler şu an yaşadıklarımdan daha canlı olur?

*

"Çok ceset buldunuz mu?"

Dedektif başını salladı.

"Bir şey soracağım. Uzun zaman önce şehir içindeki kültür merkezinde çalışan kadınla adamı öldürdüm. Çocukları var mıydı, araştırır mısınız?"

Dedektif araştıracağını söyledi. Bana artık düşmanca davranmıyorlardı. Zaman zaman sanki bana saygı duyduklarını da hissediyordum. Hatta içeriden cesur bir ispiyoncu olduğumu düşünüyor gibiydiler. Birkaç gün sonra dedektif yanıma geldi.

"Üç yaşında bir kızları varmış, babasıyla birlikte öldürülmüş. Künt bir cisimle."

Dedektif dokümanları karıştırırken sessizce güldü.

"Komik bir tesadüf. Ölen kızın adı da Inhi."

*

Bir an, yenildiğimi düşündüm. Ama yenildiğim şey nedir? İşte onu bilmiyorum. Sadece yenildiğimi hissediyorum.

*

Zaman akıp gidiyor. Dava devam ediyor. İnsanlar toplanıyor. Ben bir oraya bir buraya götürülüyorum. Yine insanlar toplanıyor. İnsanlar geçmişime dair sorular sormaya başladı. Bunlar nispeten iyi cevap verebileceğim şeyler. Yaptığım şeyleri durup dinlenmeden anlattım, insanlar da yazdılar. Babamı öldürmemin dışında her şeyi anlattım. İnsanlar sordular: Bu kadar eski olayları nasıl oluyor da bu kadar iyi hatırladığımı... Ama nasıl olup da yakın zamanda yaptıklarımı hatırlamadığımı, bunun nasıl bir saçmalık olduğunu... Uzun zaman önce yaptıklarımı zaman aşımına uğradığı için itiraf edip, yakın zamanda yaptıklarımı da ceza almamak için ortaya dökmediğimi ileri sürdüler.

İnsanlar bilmiyorlar şu anda cezalandırıldığımı. Tanrı'nın bana nasıl bir ceza vereceğine çoktan karar verdiğini. Unutma moduna geçiyorum.

*

Ben de öldüğümde zombiye mi dönüşeceğim? Yok, acaba çoktan dönüştüm mü?

*

Bir adam geldi ve görüştük. Gazeteci olduğunu söyledi. Kötünün ne olduğunu anlamak istediğini söyledi. Ondaki bu bayağılık beni güldürdü. Ona sordum:

"Kötü olanı neden anlamaya çalışıyorsun?"

"Bileyim ki ondan kaçabileyim."

Şöyle dedim:

"Bilinebilseydi kötülük olmazdı. Sen otur duanı et. Kötünün sana değmeden geçip gitmesi için."

Hayal kırıklığına uğradığı apaçık ortadaydı. Bir şey daha ekledim:

"Korkulacak şey kötülük değil. Zaman. Çünkü onu yenebilecek kimse yok."

*

Hem hapishane hem de hastaneye benzeyen bir yerde kalıyorum. Artık bu ikisini birbirinden ayıramıyorum. Bu ikisi arasında gidip geliyor gibiyim. Hem yalnızca bir iki gün geçmiş gibi, hem de sonsuzluk. Zamanı tahmin edemiyorum. Sabah mı öğlen mi, onu bile bilmiyorum. Bu hayatta mıyım sonraki hayatta mı o da belli değil. Yabancı insanlar gelip sürekli bana çeşitli isimler takıyorlar. Bu

isimler artık benim için hiçbir şey çağrıştırmıyor. Nesnelerin isimleriyle duygularını bağlayan bir şey tahrip oldu içimde. Kocaman uzayın bir noktasında izole oldum. Ve buradan ebediyen çıkamayacağım.

*

Günlerdir kafamda dönüp duran bir mısra. Nehir kenarındaki mayıs sineği sürüsü gibi zihnime yapışıp kaldı, üzerimden silkip atamıyorum. İdam cezası almış bir Japon'a ait haiku.[14]

Geri kalan
Şarkıyı
Bir sonraki hayatta dinlerim,
Hey!

*

İlk kez gördüğüm bir adam karşıma oturmuş, konuşuyor. Kaba saba ifadesi yüzünden ondan korkuyorum. Beni sorguya çekiyor.

"Alzheimer rolü yapıyor olmayasınız? Cezadan kaçmak için?"

"Ben Alzheimer değilim. Sadece biraz biraz unutuyorum."

14 Geleneksel kısa Japon şiiri. (ç.n.)

"Başlarda Alzheimer olduğunuzu söyleyip diretmiştiniz!"

"Ben mi? Öyle bir şey hatırlamıyorum. Ben Alzheimer'a yakalanmadım. Yalnızca biraz yorgunum. Yok, biraz değil gerçekten yorgunum."

Adam başını iki yana sallayarak kâğıdın üzerine bir şeyler yazdı.

"Inhi Gim'i neden öldürdünüz? Sebebi neydi?"

"Ben mi? Ne zaman? Kimi?"

Anlayamadığım şeyleri durmaksızın sürekli anlatmaya devam etti, bense dengemi daha fazla koruyamayacak kadar yoruldum. Onun önünde başımı eğdim. Ve yalvardım. Hatam varsa lütfen affet, diye.

*

Gözlerimi açmak çok zor. Şu an saat kaç, sabah mı, akşam mı tahmin etmeme imkân yok.

*

İnsanların söylediklerini neredeyse hiç anlamıyorum.

*

Körü körüne ezberlediğim Kalp Sutra'nın mısralarını artık kalbimle anlıyorum. Yatağımın üstünde hiç durmadan sessizce okuyorum:

"İşte bu nedenle boşlukta biçim yoktur; duyum yoktur; algılama yoktur; irade yoktur; bilinç yoktur; göz, kulak, burun, dil, gövde ve akıl yoktur; görme, işitme, koklama, tat alma, dokunma ve düşünme yoktur; bakış yoktur, algılayış da bilgisizlik de yoktur, bilgisizliğin sonu da yaşlanma ve ölüm de yoktur; yaşlanma ve ölümün sonu da acı çekme yoktur; bunların sonunda acı çekme de yoktur; acı çekmenin sona ermesi yoktur ve yol yoktur; bilgelik yoktur ve erme yoktur."

*

Ilık suyun içinde süzülüyorum. Sessiz ve sükûnetli. Benim kim olduğum, burasının neresi olduğu. Boşluğun içinde hafif bir esinti var. Ben orada nihayetsizce yüzüyorum. Ne kadar yüzsem de buradan kurtuluşum yok. Sesin ve titreşimin olmadığı bu dünya gitgide küçülüyor. Durmadan küçülüyor. Böylelikle bir nokta halini alıyor. Uzayda toz oluyor. Yok, o bile yok oluyor.

Yetmişine basmış Byonğsu Gim eski bir seri katildir. En son kırklı yaşlarında cinayet işleyen ve hayatına sıradan bir vatandaş olarak devam eden Byonğsu, yaşadığı kentte bir katil birbiri ardına kadınları öldürmeye başlayınca, bu katilin kurbanlarından biri olmasından korktuğu kızı Inhi'yi korumak için fiziksel olarak hazırlanmaya başlar. Ancak hayat ona kızını koruma yolunda kötü bir sürprizle karşılık verir. Byonğsu, Alzheimer'a yakalanmıştır ve hafızasını her geçen gün kaybetmektedir. Üstelik şüphelendiği adam, kızının evlenmeyi planladığı Cute'dir. Güney Kore edebiyatının çağdaş yıldızlarından Kim Young-ha'nın kaleminden karanlık, keskin, parlak ve sürprizli bir roman: ***Bir Katilin Güncesi.***

"Koreli yazar Kim Young-ha'nın öyküleri şimşek gibi çarparak sinirlerinizi yakacak, heyecan verici, çarpıcı metinler. *Bir Katilin Güncesi*, son iş olarak kızını öldürmeye kararlı bir adamı hedef alan seri katili konu alıyor. Kim'in neden Kore'deki tüm edebiyat ödüllerine layık görüldüğünü ve neslinin en iyi yazarı olarak kabul edildiğini anlamak hiç zor değil." **—NYLON**

"Kim, 'öteki'nin içindeki insanlığı, trajedinin içindeki komediyi ve görünüşte normal olanın içindeki çarpıklığı bulma konusunda uzman. *Bir Katilin Güncesi*, [...] O. Henry düzeyindeki ironinin, Italo Calvino tarzı hümanizmle muhteşem karışımı." **—CrimeReads**

"Kim Young-ha, gerçeği çarpıtmada ve gerçekliğin gerçekten ne kadar anlamsız olduğuna dair hikayeler anlatmakta son derece başarılı. Bu keskin kenarıyla gündelik sürrealizmin en iyi örneklerinden. Yazdıkları ne kadar karanlık olsa da güçlü bir ışık parlıyor içinden. İşte bu ışığa 'yetenek' denir, Kim Young-ha çok ünlü olmayı hak eden bir yazar." **—New York Journal of Books**

"Bu saplantılı hikâye, Güney Kore'nin çok yönlü yazarlarından birinin sert, havalı ve muzip sesiyle yankılanıyor. Yükselen kaygı ve Kafkaesk mizah, aldatıcı biçimde karmaşık romanda birleşiyor... [Kim'in] eklektik sanatına canlı, büyüleyici bir davet." **—Kirkus Reviews**

THG
0741685
UBO